CELLÂT ÇABUK GEL

Mickey Spillane

MAYK HAMMER'in YEPYENİ BİR MACERASI !..

MAYK HAMMER'İN MACERALARI :

CELLAT ÇABUK GEL

Çeviren :

İ. K.

Satış Yeri :

HAKİKİ UCUZLUK KİTABEVİ

Ankara Cad. Selçuk Apt. No. 7 — İstanbul

Saat 24... Tam gece yarısı. Otomobilimin farları koyu karanlığı ok gibi yarıyor. Bostondan geliyorum. Ağzımdaki sigaranın dumanlarını halka halka savururken, dudaklarımın ucunda eski bir Amerikan şarkısının tatlı nağmelerini gezindiriyorum. Daha sonra direksiyona iyice hâkim olup kol tuğuma rahatça yerleşiyor ve tatlı hayaller kurmaya başlıyorum. İlkönce aklıma Velda geliyor. Bir aylık zaman zarfında görmedim onu. Ned'i de öyle. İnsan sevdiklerini uzun zaman görmeyince kendisinde bayağı bir eksiklik hissediyor. Böyle düşündükçe de arabanın hızını arttırıyor, sabırsızlığımı tatmin etmeye çalışıyorum. Bu arada içeriye bir ışık huzmesinin girip çıktığının farkına varıyorum. Dikiz aynasına bir göz atınca tahminimin doğru olduğunu, bu ışığın arkadaki arabanın farından geldiğini anlıyorum. Ama gene benim gibi bir insanın daima tetikte olması lâzım geldiğini düşünüyor ve ihtiyaç tedbiri almayı unutmuyorum.

Arabanın hızını kesiyorum. Şimdi gözüm arkada... Arkadakinin de hızını düşürdüğünü görünce tahminimin hemen hemen doğru olduğunu anlıyorum. Fakat bu katî bir delil değil. Bir defa daha denemek lâzım. Sürati en son haddine çıkarıyorum. Tamam yanılmamışım. Yaklaşıyor araba. Takip edildiğimi anladım ama maksatları ne olabilir bunların. Şimdi yaklaşıyorum, iyice geri geri gidip. Ama yaklaşmaz olsaydım, çok kötü bir manzara var arkada. İki kişi bunlar. Biri hafif makine

liyi doğrultmuş, diğeri arabayı dikkatle kaullanmaya çalışıyor. İyice basıyorum gaz pedalına. Ama çok geç. Herif makineliyi tüyler ürpertici sesiyle konuşturmaya başlıyor. Bir dehşet ki tarifi mümkün değil. Şimdiye kadar hiç böyle vahim bir hal gelmemişti başıma. Her an bir lâstiğin patlamasını ve ondan sonra bir ölümü bekliyorum. Arayı açtı biraz benim araba. İşte bu anda biraz sevinmeye fırsat kalmıyor ki, arkada müthiş bir şangırtının koptuğunu ve hemen sonra dikiz aynasının kırıldığını dehşetle görüyorum. Az daha isabet alıyordum. Kırk beşlik de para etmez ki böyle anlarda. Fakat o ne! Gözlerime inanamıyorum. Önde çok keskin bir viraj var. Şurasını muvaffakıyetle dönersem kurtulacağım. Müthiş bir gıcırtıyla alıyorum virajı. Hemen stopluyor, kendimi yolun kenarındaki hendeğe fırlatıyorum. Hepsi on - onbeş saniye içersinde oluyor bunların. Kırkbeşliğin elimde bir müddet tetikten bekliyorum. Sonra etrafıma bir göz atıyorum. Tam siper burası. İşte müthiş bir gıcırtıyla bu virajı arabasıyla görmesi de bir oluyor beni. İşte yine ölüm tehdit eden sesiyle tıkırdıyor makineli. Birdenbire sol omuzumda müthiş bir acı hissediyorum. Gözüm hiçbir şey görmüyor şimdi. Yalnız kırkbeşlikteki bütün kurşunları adamın üzerine büyük bir hırsla boşaltıyordum. Sendeliyor şöyle bir. Sonra tamamen yıkılıyorum. Arkadaşının inip yarayı arabaya ala-

rak son süratle uzaklaştığını hayal meyal fark ediyorum.

★

Şimdi sonsuz karanlıklar içinde boğuluyormuş gibiyim. Tuhaf bir ruh haleti geçiriyorum. Karanlık enginlerinden ufak bir nokta büyüyor, büyüyor. Bana doğru esrarlı bir müzik olarak yaklaşıyor. Bu ahenk karşısında irkiliyor, soğuk soğuk terler döküyorum. Bu kâbus çenberinden kurtulmak için nihayet göz kapaklarımı aralayabiliyorum. Omuzum müthiş acıyor. Sislerden başka bir şey göremiyorum önümde. Ama arkasında bir takım donuk hayallerin farkına varıyorum. İşte nihayet arkasındaki donuk hayalleri saklamaktan vazgeçmiş olacak ki yavaş yavaş, damla damla eriyor. Şimdi bir pınar suyunun berrak duruşu kadar huri çehreli bir insan beliriyor karşımda. Temiz bakışları kalbimin köşelerinde derin akisler yapıyor. Ne kadar masumane bir hal. Kızın yanında orta yaşlı bir adam duruyor: Kır saçlı, zayıf, uzun çehreli orta yaşlı bir adam. Baba kız bunlar herhalde. Ben böyle beynimde zıd fikirleri birbirine çarpıştırırken genç kız gayet tatlı bir sesle konuşmaya başlıyor :

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— Vaziyetim fena değil ama, evvelâ bana iyilik etme lûtfunda bulunanları tanımak, sonra da neden ve ne şekilde buraya getirildiğimi öğrenmek isterim. Bu defa adam atılıyor :

— Gayet tabiî, bunları sormakta haklısınız. Ben Edgar Broteis. Bu da kardeşim Jenny. Başınızdan geçenleri size anlatsın:

— Sizi tesadüfen bulduk. Yol kenarındaki hendeğin içersinde baygın yatıyordunuz. Hemen indik. Sizi aldık. Sol omuzunuzu tehlikeli bir kurşun sıyırmıştı. Eve getirdik sizi. Sonra ilk tedavinizi yaptık. Bir ambulansın sizi gelip almasını bekliyoruz.

— Peki arabamı görmediniz mi oralarda?

— Maalesef, öyle birşey göremedik.

İşin mahiyetini şimdi anlıyorum. Dün gece bütün olanlar gözümün önünden sinema şeridi gibi geçiyor. Fena halde kıstırılmışım. Fakat benim adımı duyanlar, yaptıklarını burunlarından getireceğimi çok iyi bilirler. Sol omuzum müthiş yanıyor ve kendimi yatağa bırakıyorum. O anda ambulansın acı çığlıkları duyuluyor.

★

Bulunduğum yerde herşey beyazlığa bürünmüş. İşte yine beyaz kapı açılıyor ve eşikte iki kişi beliriyor. Velda ve Ned bunlar. Velda :

— Oh Mayk!... diye atılırken Merl de şapkasını arkaya atıp başını kaşıyarak, «gene mi belâ» diye söyleniyor.

— Belâ ki ne belâ, diye cevap veriyorum. Sonra başımdan geçenleri anlatıyorum. Velda :

— Hani Bostondaki çeteyi tahrip ettiğini telefonla bildirmiştin Mayk?.

— Evet Velda, yanlış değil. Bostondaki çeteyi

telef ettiğim doğru. Bana saldıranlar başka çeteye mensup. Bunu iyice biliyorum. Neyse Ned, şimdi bunu bırakalım da, buradan nasıl çıkacağımızı dü şünelim. Yarın gazeteye de ölüm haberimi bildiren bir neşriyat koydurmayı unutma. Beni yaralıyken tedavi eden iki kardeşe hiçbir şeyden haberleri yok muş gibi hareket etmelerini rica ettim. Bu yönden hiç korkma.

Ned başını sallayarak çıkıp gidiyor. Veldayla başbaşa kaldığımızdan bir aylık hayretin tadını çıkartıyorum. Bu sırada Ned tekrar içeriye giriyor :

— Baş tabiple görüştüm Mayk. En erken yarın akşam çıkabilirmişsin hastahaneden.

— Neyse baba gelen çekilir. Sen Velda ile gidin, işlerine devam edin.

Bundan sonra düşünceler içinde derin bir uyku ya dalıyorum.

Sabahleyin kalktığım zaman ilk işim gazetelere bir göz atmak oluyor. İri harflerle neşredilen ölüm haberini okuyor, gülümsemekten kendimi ala mıyorum. Allahın ıssız yolunda gece yarısı insan avına çıkıyorlar. Sonra öldürdüklerini zannedip çekip gidiyorlar. İyi ama neden? Niçin? İşte bütün iş burada!... Sonra arabamı ne yaptılar? Nereye götürdüler? Bütün bu sualler beynimi kurcalarken kapının açılmasıyla kendime geliyorum. İçeriye giren Dr. Sam. Yenina bir de âfet hemşire takmış.

Nabzımı yoklarken, hemşireye çıkmasını emrediyor.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— Teşekkür ederim doktor, gayet iyiyim. Buradan...

— Hayır... Hayır... Hiç olmazsa bir gün daha istirahat etmelisiniz Mr. Mayk...

— Evet ama...

— Yo... İsrar etmeyin, anlıyorum. Meslekî aşkınız bunu size itham ediyor. Durumunuzun vaha metini ve işin zorluğunu anlıyorum. Ölüm haberinizin yayılmasına ve hasta defterine adınızın Dick olarak geçirilmesine yardım etmekle Amerikan polisine ufak bir yararlığım dokunmuşsa kendimi bahtiyar addedeceğim. Fakat hastaneden çıkamaz sınız. Evet. Sizin için bu elzem. Şimdi saat tam 10 Şu durma göre 21 de yani 11 saat sonra serbestsiniz. Şimdiden bol şanslar dilerim diyerek ayrıldı..

Hesaba bakılırsa saat 21 den sonra macera başlıyor. Kanlı macera!... 11 - 12 saat sonra ve daha sonrası Kanlı olaylara sahne olacak...

Saat 21 de Ned ve Veldanın yardımıyla geyiniyorum. Velda günlük hadiseleri anlatırken :

— Ondan sonra büroya uğrayalım dedik. Ara ban büronun önündeydi. Arka camı, dikiz aynası parçalanmış bir halde...

— Neyse getirmişler ya ona bak. Hem Velda sen git, makyaj takımlarımın en özlülerini küçük bir vazile koy getir.

— Peki Mayk, diyerek ayrılıyor.

Ned :

— Bir torbanın içine doldurduğum taş parçalarını ve bezleri sandukaya koyarak cenaze arabasına yükledim. Şu anda mezarlıkta ölüler âleminde yaşıyorsun...

— Çok güzel. Şu andan itibaren adım Dick Roneydir. Yalnızken Mayk, hariçte Dick.

— Anlaşıldı, Mayk...

Ned, arabamı tamirhaneye bırakmak, bana da bir araba temin etmek üzere ayrıldıktan sonra Vel da elinde bir valizle göründü.

Ned, 56 Şavrole getirdi. Artık macera başlıyor demektir. diyerek şakalaşıyoruz...

BOMBA

Bir otele yerleşiyorum. Velda yanımda... Viski ve sigara... Bir taraftan da radyo, müzik... Bu keyfe ne dersiniz? Keyf bir tarafa İntikam!... Tatlı düşünceler içersinde Veldayla başbaşa iken, birden kapı hızlı hızlı vuruluyor. Açıyorum:

Ned apar topar içeriye giriyor:

— Bu ne evlât? Bu ne telâş?...

— Mayk!... Bomba!...

— Velda... Neden vakitsiz gelmesinin sebebi ne imiş biliyor musun? Çocuk sarışın bir bombaya toslamış.

— Dalgayı bırak Mayk, senin otoya bir saatli bomba oturtmuşlar...

— Ne saatli bomba mı? Ne duruyorsun, anlat!

— Dediğin gibi senin arabayı tamire götürecektim. Kapıyı açtığım zaman direksiyona iliştirilmiş bir kâğıtla karşılaştım. «Bu sefer ölümden kurtulamadı.» yazılıydı. Aldırış etmiyerek cebime attım. Şehir dışında tanıdığım bir tamirci vardı. Tam yola çıktığım vakit, içeriye «tik - tak» sesleri duymaya başladım. Birdenbire irkildim. Stop ettim. Araştırmaya başladım. Soğuk terler dökerek araştırmaya devam ediyordum. Nihayet difransiyelin üstünde kutuyu bulunca sevindim. Kutuyu yol kenarına fırlattım, gaza bastım. Aradan üç da kika geçmişti ki, müthiş bir patlama ile silkindim.

— Ya!... Peki direksiyondaki kâğıdı versene.

Kâğıdı alıp tetkik ediyorum. Işığa tutuyorum.

Ned gözlerimdeki ışığı farkederek :

— Ne o yine tilkileştin!...

— Öyle oldu. Siz gidin. Yarın gece burada buluşalım. diyerek onları gönderdikten sonra, aynada makyajımı tamamlıyorum. Neon ışıklarını arkada bırakarak, tenha bir caddeye sapıyorum. Köşede bir bar var. Bir iki kadeh atmak fena olmayacak. «Beyaz Köpük» tabelâsı altındaki kapıyı iterek içeriye dalıyorum. Bütün gözler bende... Barmene bir cin ısmarlıyorum. Kadehi uzatırken arkamdan alaycı bir ses :

— Şu yavruya süt versen daha iyi edersin, çin çarpar! ... Ters ters arkama bakıyorum;

— İn aşağı hayvan herif...

— Vay, vay... Neler de biliyormuş...

Tepem iyice atıyor. Adama doğru ilerliyorum. Gülüşmeler başlıyor bütün barda. Herif te sırıtıyor Müthiş bir yumruk patlatıyorum. Sersemliyor, masalara çarparak yıkılıyor. Barda çıt yok. Arkadaşları ayağa kaldırıyorlar serseriyi. Ceketini çıkararak ilerliyor... Elinde bir sustalı var. Vay canına. Adam fırsat kolluyor. Tam indireceği sırada arkadan gelen bir ses: «Dur!...» diyor.

Adam şaşırıyor. Fırsattan istifade adamın gırtlağına elimin tersiyle vuruyorum. Bögürerek barın önüne doğru sendeliyor. Nefes alabilmek ümidiyle göğsünü boydan boya açıyor. O zaman adamın göğsünde tuhaf bir döğme görüyorum. Kesik bir baş resmi! Aldırmayarak çıkıp gidiyorum. Hayatımı bir «dur» sesi kurtarıyor. Acaba bunu kim yapabilir?... Neyse yapacak birşey yok. Tekrar otele dönüyorum.

Tam istirahate çekilirken, Telefonda Ned'in sesi :

— Mühim bir haberim var...

— Neymiş o?...

— Bir kız işimize yarıyacak ihbarda bulundu.

— Kızı buraya getir Ned!...

— Ama, Mayk sen ölüsün!...

— Ne diyorsam onu yap.

— Peki Mayk, geliyorum. Allahaısmarladık.

Bir müddet sonra odamın kapısı vuruluyor. Heyecanla kapıyı açtığımda, bir de ne göreyim? Ned'in yanında şahane bir kız. Korkulu gözlerle:

— Adım Anita... diyor. İçeriye alıyorum.

Bir Brandi ikram ettikten sonra onu dinliyorum

— Ben «Altın Mahmuz» barında çalışırım. Nevyorkta oldukça tanınmış bir bardır. Dün gece yine her zamanki gibi saat 2,50 ? 3,00 arasında eve dönüyordum. Yakın olduğu için, daha doğrusu havanın güzelliğinden istifade edebilmek için eve yaya gitmeye karar verdim. Eve giden yol üzerinde bir morg binası vardır. Eskiden oradan geçerken gayri ihtiyarî ürperirdim. Son zamanlarda artık bana alıştığından aldırmadan yanından geçtim. Daha iki üç adım atmamıştım ki, arkamdan duyduğum gürültüyle dehşet içinde kaldım. Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Ben böyle tereddüt çemberi içersinde yüzerken nasıl oldu bilmiyorum, gözüm arkaya takılmıştı. Evet yanılmıyordum. Morgdan ölü çalıyorlardı. Bu korku kâbusu içersinden zorla sıyrılarak doğru eve gittim. Ne yaptımsa nafile, sinirlerimi bir türlü vatıştıra mıyordum. Ancak adamların beni görmediklerine dua ediyordum. Sabahı zor ettim. Sizin ölüm haberiniz nasıl gözüme ilişmemiş. Ned'e müracaat ettim. Sizinle görüşmek fırsatını buldum.

— Peki Mis Anita. Yalnız şu anda, ben hayat ta yokum. Anladınız değil mi? Ne bahasına olursa olsun çete yakalanırken bunun böyle kalması lâzım.

— Anladım Mayk...

— Bakın yine yanıldınız, benim adım Dick Ro

ney'dir...

— Peki Mr. Dick Roney Fakat...

— Anlıyorum, anlıyorum. Hiç korkmayın, sizi elimden geldiği kadar muhafaza etmeye çalışacağım.

— Oh Mayk... Şey affedersiniz Mr. Dick, buna çok sevindim. Bu gece barda bekliyorum.

Kız gittikten sonra Ned'le yalnız kaldılar.

— Ne dersin Mayk, bu iş sana bir şeyler anlatıyor mu?...

— Evet Ned. Hem de çok şey. Dün barda adamın biriyle çatıştık. Durup dururken sataşması, Dur diyen sese itaa etmesi, sonra göğsünde gördü ğüm döğmenin mânası, borg olayı, bunlar birbiriyle çok ilgili şeyler...

— Fakat Mayk...

— Evet ilk anda anlıyamadım, bak izah edeyim. Ana bahsettiğim adamla çalıştığım zaman, yumruğumun şiddetinden bir aralık nefes almak bahanesiyle göğsünü boydan boya açmıştı. O zaman kesilmiş bir başı tasvir eden döğmeyle karşılaştım. Bunun Morgla ilgisi olabilir. Adamın da bir çeteye mensup olduğu ve bana kadten sırnaştığı da malûm. Haydi öyle olmasa bile arkadan gelen bir emre itaat etmesi başlarında bir reisin olduğunu ortaya koymaz mı?

— Evet haklısın Mayk. Bu yol üzerinde yürürsen belki bir sonuca varabilirsin. Ama acaba bun

lar senin aradığın çeteye mensup olan haydutlar mı?

— Bak orasını da izah edeyim Ned. Dün kâğıt ta bir ipucu bulmuş ve bunu sana söylememiştim. Şimdi şu kâğıda iyi bak, burada ne yazıyor?

— Bu sefer kurtulamadı.

— Güzel. Daha başka ne görüyorsun?

— Kurtulamadı, kelimesi kesik kesik yazılmış.

— Yani «kurtul» denilmiş, aradan birkaç kelime kalemle karalanmış, sonra «amadı» kelimesi devam etmiş. İşte ben bu aradaki karalanmış kelimenin esrarını çözmek isteğine kapıldım. Yazıyı ışığa tuttuğum zaman karalanmış yazılardan «dun» hecesi çıktı. İlk evvelâ adam «Bu sefer kurtuldun» yazmış. Fakat daha sonra, iyi olur düşünceciyle «dun» hecesini karalayarak «amadı» kelimesini ilâve etmiş.

— Şimdi herşeyi anlıyorum Mayk!...

— Evet, yani bu çete şu anda benim hayatta olduğumu biliyor ve ona göre hareket ediyor. Sanki tedbiri elden bırakma...

★

Altın Mahmuz barında Anita'yı seyrediyorum. Kıvrak vücudu, güzel sesiyle fevkalâde bir kız. İri siyah gözlerinin baygın nazarları hep benim üzerimde. Şarkısını sık sık bana dönerek söylüyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. İşte nihayet müthiş bir alkış tufanı içersinde şarkısını bitiriyor ve sahneden çekiliyor. Cazın güzel bir parça çalma-

ya başlamasiyle eşler piste doğruluyorlar. Onlar kendi âlemlerinde iken Anita masama oturuyor.

— Davetimi kabul ettiğiniz için size müteşek kirim Dr. Dick.

— Rica ederim Miss Anita, davetini kabul et mek ve sizi korumak benim için bir vazife. Bir ip ucu vermeniz beni size müteşekkir bırakıyor.

— Çok naziksiniz Mr. Dick. Fakat bilmem yalnızken beni ne kadar koruyabileceksiniz?

— Siz o yönden hiç merak etmeyin. İsterseniz şimdi sizi evinize götüreyim.

İçkilerin parasını ödedikten sonra Anita ile kol kola çıkıp 56 Chevrolete biniyoruz. Anita adresi verdikten sonra hareket ediyoruz. Işıklı şehir geride. Araba dik bir yokuşu tırmanıyor. Yokuşta virajı alırken farlardan taşan ışık hüzmesi bir tabelâyı bütün çıplaklığı ile meydana çıkarıyor. «Morg.» Anitaya bir anda irkiliyor. Teselli ediyorum. Derken bir apartmanın önünden geçerken Antia : «Durun lûtfen» diye atılıyor. Hemen seri bir hareketle aşağıya iniyor, kapıyı açarak nazik çe kendisini aşağı indiriyorum. Dördüncü kata çı kıyoruz. Dairenin kapısını küçücük bir anahtarla açıyor. İçeriye giriyoruz. Zevkle döşenmiş bir oda. Kendimi bir koltuğa atıyor, Anitayı seyrediyorum. Arkasını dönmüş, içki hazırlamakla meşgul. Bir anda geri dönüyor, iç gıcıklayıcı bakışlar birbirini buluyor ve elektriği söndürmek icabediyor...

MORGDA DEHŞET

Sabahleyin uyandığım zaman saate bakıyorum. 10.30 olmuş. Anita kahvaltımı veriyor. Kahvaltımı yapıp, bir de banyo aldıktan sonra giyiniyorum. Kapıya doğru yönelirken Anita telâşlanıyor.

— Ne o Mayk? Niye erken gidiyorsun?

— İşlerim var yavrum. Onları bitirdikten son ıa yine geleceğim. Sen dikkatli ol kimseye kapıyı açma. Hem biliy r musun, korkulacak hiçbir şey yok. Sırf senin kuruntun bunlar...

— Öyle deme Mayk. Ne kadar korktuğumu bi lemezsin.

— Her şeyi unutmaya çalış. Ben birazdan yine geleceğim. diyerek Otele gidiyorum.

Otelde, Veldayı telefonla arıyorum.

— Dün gece neredeydin Mayk?

— Dolaşıyorudm.

— Bir ipucu üzerindeydim de.

— Yalanların yeter artık!

— Yok canım üzülme... Hem bu gece de gelemiyeceğim haberin olsun.

— Neden? Yine kimin yanında kalacaksın?

— Söyliyeyim ama korkmıyacağına söz ver.

— Neden korkocakmışım?.

— Pekiyi öyleyse. Ölülerin yanında kalacağım

— !!?...

— Ya işte böyle Verda. Sen şimdi Ned'i bana gönder.

Ned biraz sonra kapıda gözüküyor.

— İyi ki bir aylık iznimi kullanıyorum. 5 kakika rahat bıraktığın yok. Ne var yine?

— Otur şöyle. Ned. Şakanın pek sırası değil.

— Cidden merak ettim. Velda ölülerden filân bahsetti.

— Evet. Bu gece Anitanın bahsettiği Morg'da biraz soğuk şakalar olacak!...

— Yani?...

— Morg'da ölü çalanların peşlerine düşeceğiz. Bak şimdi beni iyi dinle. Bir yolunu bulup Morgda saklanacağım. Eğer gelirlerse bir hâdisenin çıkması muhtemeldir. Sen beni gizliden gizliye takibedeceksin. İçeriye girdikten sonra haricî işlerin hepsi sana kalacak. Peşlerini bırakmamaya gayret et. Nereye gittiklerini öğren.

— Pekiyi. Bu dolaplar ne zaman çevrilecek?

— Saat 1 - 2 sularında...

— Anlaşıldı Mayk, ben şimdi gidiyorum. Allaha ısmarladık.

— Güle güle... Ha bak unutuyordum. Ned. Veldaya söyle, bu gece Anitayı koruyacak. 12,30 da, Anlamışsındır...

Ned gidiyor. Ben de Anitaya gidiyorum. Beni kombinezonla karşılıyor.

— Bak yavrum. Bugün hiçbir şeyin sırası değil. Birazdan seni Veldaya teslim edeceğim. Ama bu iş Ned vasıtasiyle gizli olarak görülecek. Bu akşam belki de işime yarıyabilecek bir ipucu yakalamak istiyorum. Bak tekrar söyliyeyim. Şimdiye

kadar Ned ve Veldayla türlü gizli vasıtalar gullanarak buluştuk. Kendi metodlarıyla seni korurlar. Birazdan giyin ve doğru sokağa çık, ötesine karışma...

— Peki Mayk şimdi. Hem sen de makyajını ta mamlamayı unutma...

— Boş ver yavrum. Benim hayatta olduğumu biliyorlar. Makyaj sadece beni tanımamalarına yarıyor. Haydi şimdi çabuk ol...

Anita çıkıp gidiyor. Ben de bir duş alarak yatağa uzanıyorum. Akşama zinde olmak lâzım.

Esniyerek uyandığım zaman saat 19,30 olmuş. İki saat daha vakit geçiriyorum.

★

İnsan dıştan bakınca buralarını metrûk bir bina zannediyor. Yer yer dökülen sıvaları, yanından geçen dar sokağın manzarası, kapkaranlık pencereleri, arasına üzerine tüneyen baykuşların acı çığlıkları ve donuk mehtap ışığı altında yer yer parıldayan tabelâsı onu iyice korkunçlaştırıyor... Ya içerisindeki soğuk, ürpertici musalla mermerleri? Ölümleri şüpheli görüle ninsanlar? Yahut yanık et yığınları, dışarıya dökülmüş iç uzuvlar, kopuk eller, kollar, kafalar... Ben ise yalnız bunlar arasında. Yarabbi! Mayk sen hiç bir şeyden korkmıyan, her işin altından tereyağı gibi sıyrılmasını bilen bir adamsın... Her şeye rağmen bütün kötü düşünceleri kafamdan atıyor, içeriye dalıyorum. Alt katta bekçiyi atlatıp içeriye süzüldükten sonra

eskimiş, korkuluksuz bir merdivene tırmanıyorum İşte son basamak. 2 - 3 adım ilerimde mermere yatırılmış, gözleri yuvalarından fırlamış bir ceset. Dudaklarının kenarından ayan kanlar, çizgi halin de boynuna kadar gelmiş ve pıhtılaşmış. Üzerini örten beyaz kumaşın altında kimbilir ne yaralar var. Aldırmıyorum. Diğer cesetlere bakmıyorum. İleride bir sandık gibi şeyin içine girip tetkik ediyorum. Meğer girdiğim şey bir tabutmuş. Elimi gezdiriyorum. Bir yumuşaklık!... Meğer yanımda bi rceset var. Havasızlıktan bunalıyorum. Bir budak deliği açmak lâzım geliyor. İhtiyatla çakmağı mı çıkarıp etrafı tetkik ederken, dehşetle irkiliyorum. Yanımdaki ceset Anita. Evet Anita!... Daha şaşkınlığın ilk merhalesini atlatmadan dışarıdan bomba gibi bir ses gürlüyor :

— Kıpırdama Mayk. Etrafın sarılı. En ufak bir hareketin cehennemi boylamana sebep olur.

— Kimsin?... Katil herif. Bu yaptıklarının cezasını ödetirim sana.

— Ha... Ha... Ha... Sesin pek kısık çıkıyor. Mayk. Korkuyor musun yoksa?...

— Alçak herif. Kapana kısılmış bir fareyi öldürmek kolaydır. Erkeksen bir fırsat ver.

— Beni yine güldürüyorsun Mayk. Bu kadar kızma, korkuyorum. Hem artık yeter! Çıkmazsan susturucular konuşacak!...

Bir aralık tereddütten sonra çıkmaya karar veriyorum. Ama teslim olarak değil. Kırk beşliğimi

elime alıyor, kendimi hazırlıyorum. Şimdi koskoca Morgda çıt yok. Olanca gücümle kapağa bir tekme savuruyor, birden kendimi yere atıyorum. Sandığın düşmesinden hasıl olan gürültü korkunç aksisedalra yaparken başımın üzerinden iki kurşun geçiyor. Bir hamle daha yaparak köşedeki mermeri kendime siper ediyorum. İki yerden ateş parıltıları geliyor. Tahmin ettiğim gibi bunlar 2 kişiden fazla değiller. Etrafının çevrilmesi de beylik numaralardan. Ben de 45 liği konuşturmağa başlıyorum. Attıkları kurşunların kimisi başımın üstünden, omuzumun yanından geçerek mermere çarpıyor. Kimisi mermerin üzerindeki cesetlere saplanıyor. Deminki ses yine gürlüyor :

— Çık oradan Mayk, teslim ol!... Zaten kurtulamazsın!...

— Ben erkekçe ölürüm, pis herif!. Teslim olmam. Sizin gibi kalleşlik edip de arkadan vurmam

Cümlemi bitirir bitirmez ne olduğunu anlamadan başımda bir acı hissediyorum. Beni ilk defa vurdukları gibi bir acı. Dünya zindan oluyor.

OTELDEKİ CİNAYET

Buz gibi soğuk suyun yüzüme temasiyle ayılıyorum. Üstüm başım sırılsıklam su içinde kalmış. Gözlerime kilolarca yük konmuş gibi... Kirpiklerim titriyor... Yavaşça gözlerimi aralıyorum. Karşımda sadece bir adam duruyor. Ama bir herif ki suratını gören kırk gün kısmetten kesilir. İri kıyım vücudunu duvara dayamış, pişmiş kelle ibi sırı- —

tıyor. Ah şu sandalyaya bağlı olmasam. Arkamdan yine o dost ses yükseliyor. Adamın mübarek suratını görebilseydim birşey istemezdim.

— Başla kocaoğlan!...

Herif iyice sırıtarak yan yan ilerlemeye başlıyor. Ben adamın manzarasını seyrederken burnumun üzerinde müthiş bir acı hissediyorum. Sonra bu acı çeneme, mideme, kasıklarıma iniyor. İki büklüm olmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha sonra suratımda iki tokat şaklıyor. Aynı bir acı daha geliyor. Bir daha, bir daha... Ve nihayet kulak tozuma inen iki sağlı sollu yumruk kendimi tekrar kaybetmeme kâfi geliyor...

Tekrar ayni tesirle kendime geliyorum. Yine o adam karşımda. Babil kulesi gibi duruyor. Herif buğulu gözlerim, bir sis perdesi içersinde daha korkunç görüyor. O meş'um ses tekrar arkadan :

— Devam Billy!...

Bir sol yumruk, bu sefer gözümün birinde patlıyor. Aynı göze sallanan birkaç yumruk daha... Deli olmak işten değil. Eli kolu bağlı durmak iş değil yahu! Adamın balyoz gibi yumruğunu tekrar gözlerimin üzerinde hissediyorum. Fakat arkadan aynı ses bir daha gürlüyor :

— Dur!...

Bu ses... bu ses... Tamam hatırladım. Barda döğüşürken beni kurtaran ses bu...

— Kapayın gözlerini!...

Allah allah, Bu adam mahrem galiba. Yüzünü

bir türlü göstermedi... Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Bir dolaplar dönüyor ama. Odanın içinde telâşlı konuşmalar ve ayak sesleri duyuluyor. Bir tanesi :

— Reis, şunun hesabını bir görsek? diyor.

— Bırak... şimdi zamanı değil... diye cevap veriyor. Arkadan kapı gıcırtıları ve bir takım sesler duyuluyor. Şimdi odanın içersinde büyük bir sessizlik hüküm sürüyor. Buradan kurtulmanın çaresine bakmalı ama, sandalyeye sımsıkı bağlanmışım. Üstelik gözlerim de kapalı. O da nesi!... Dışardan tabanca sesleri geliyor. Sonra kapı açılıyor. Ellerimin çözüldüğünü hissederken Ned'in sesini duyuyorum :

— Şimdi kurtuluyorsun, Mayk!...

— Ellerim serbest kalınca gözlerimdeki bağı çözüyorum. Ned de ayaklarımdaki düğümleri zorluyor. Karşımda da en samimi arkadaşlarımızdan Villiam Jack, Eddy ve Stuart duruyor. Memnun, memnun sırıtıyorum:

— Çocuklar, kırk yılın başında bir işe yaradınız. Hepsi gülümsüyorlar.

— Haydi çocuklar. Freedman'ın barına gidiyoruz. İçkiler benden. Hem sonra döndürdüğünüz numarayı da anlatırsınız. Jack :

— Dur bakalım dostum, sana bir sürprizimiz var... diyor. Ve dışarıya çağırıyor.

Dışardaki övdükleri manzarayla karşılaştığım zaman keyfimden gebereceğim geliyor. Çocuklar

bana işkence eden adamların üçünü yakalamışlar. Billy denen meret de içlerinde. Ellerimi ovuşturarak :

— Aferin çocuklar, İyi iş görmüşsünüz. Ned:

— Maalesef Mayk. İçlerinden birini kaçırdık.

— Kaçırdınız mı? Çocuklar eğer onu kaçırmış sanız çok talihsizlik, demektir. Eddy :

— O, dediğin de kim oluyor? Merak ettik?.

— «Bu meşhur ve tuhaf bir adam» çocuklar. Çok kalın bir ses tonu var. Konuştuğu zaman insanda haydutluktan uzak bir adammış hissini veriyor. Kendini hiçbir zaman göstermiyor. Sesi her yerde emir yerine geçiyor. Bu sesi daha evvelden duymuştum ama hüfızamı o kadar yokladığım hal de bir türlü bulamıyorum.

— Demek ki bu adam reisleri Mayk?...

— Muhakkak dostum. Ned.

— Hepsini bir konuştur bakalım Mayk.

— Güzel fikir Ned. Bir konuşturalım. Şu koca oğlan denen azman bir kere o olmaz. O bir yana, iş bunlarda. İki kişinin ya içinde ya değil.

— Bir adım atıyor: İlk fare suratlı adama hay kırıyorum:

— Haydi birşeyler söyle pis herif!...

Adam ağlamak ister gibi yüzünü buruşturuyor. Ağzından çıkan cümle hepimizin asabının bozulmasına sebe poluyor :

— Allah topunuzun belâsını versin!...

Ötedenberi en sinirlimiz olan Jack ağzını yamul

tarak, dişlerinin arasından çıkardığı bir sesle :

— Şu hergeleyi bana bırak Mayk. İçeride bir bayram yapayım...

— Tamam Jack, Çözüp götürebilirsin?

Billy'yi kendime bırakıp diğerlerinini arkadaşla ra teslim ediyorum. Hepimiz bir odaya çekiliyo ruz. Biraz evvel beni ıslatan Kocaoğlana :

— Haydi kocaoğlan, burada göster kendini.

Herif ağır ağır yaklaşarak aniden bir yumruk sallamak istiyor. Başımı yana kaydırarak kulağı mın dibinden vınlıyarak geçen yumruğun şiddetin den korunuyor, midesine müthiş bir sol direkt çı kıyorum. Adam geri geri duvara doğru sendeliyor. O sırada kollarını kavuşturmuş, sırtını duvara da yamış olan Ned, Billynin kabasından tekmeyle ite rek tekrar bana iade ediyor. Fırsat vermeden, çe nesine olanca kuvvetimle iniyorum. Koca oğlan şimdiden solumaya başlıyor. Hemen cebinden bir sustalıyı karnıma sallıyor. Arkadaşlar tabancaları na davranırken :

— Bırakın çocuklar, diye bağırıyorum...

Herif bütün kuvveti bacaklarına vermiş, yavaş yavaş sustalıyla üzerime yürüyor. Geri geri gider gibi yapıyor; birden eline gerilerek ayaklarının u cuyla bi rvole indiriyorum. İnliyerek sustalıyı bıra kıyor; iki büklüm olmasını fırsat bilerek arkadan kolunu bıvırıyorum. Kocaoğlanı buram buram ter letiyorum. Dizimi beline dayıyarak kolunu biraz daha kıvırıyorum. Korkunç bir acıyla inliyor:

— Bi... bi...miyorum.

— Konuş, yoksa kolunu kırarım!...

Konuşmuyor. Biraz daha Biraz daha kıvırıyorum. Yine çıt yok. Nihayet mühim bir nara atarak yere yıkılıyor :

Diğer çocuklar da odaya geldiler. Biraz sonra adamları arabaya atarak yola çıkıyoruz.

Yolda arkadaşlara işin nasıl cereyan ettiğini anlatmalarını istiyorum. Ned, arabayı tedbirli sürme ye çalışarak ilerliyor. Bu sırada :

— İşte çocuklar. hücuma uğradığım yer burası. Demek ki herifler bütün dolapları burada çeviriyorlar. Aynı yolda vuruluyorum. Aynı yolda iki kardeş kurtarıyor. Ve ayni yolda bugünkü hâdise oluyor, diyorum. Ned :

— Yolun sonuna geldik Mayk. Bu leş kargala rını Kirpi Maks'a teslim edelim. diyor. Öyle yapıyoruz. Biz de hemen Fredman'ın barına dalıyoruz. Tuvalete gidip yüzümü iyice temizliyorum. Şimdi Mayk olarak arkadaşlarına yanına oturup vaad et tiğim içkileri ısmarlıyorum. Bu arada Ned'i dinliyoruz:

— Bildiğin gibi sabah 11,30 da buluşmuş, gece kuracağımız tuzak ve tedbir hakkında görüşmüştük. Anitayı Veldaya teslim edecektim. Saat 13 de Morg'a çıkan yokuşun başında beklerken Karşıdan Anitanın geldiğini gördüm. Bekledim. Tanıdığına emin olduktan sonra, ağır adımlarla ar kasından ilerlemeğe başladım. Caddeye çıkınca si

gara alma bahanesiyle bir dükkâna girdim. Az ilerde Velda vardı. Velda önce ben arkada Anita yı takip ediyordum. Anita kendinden emin ikimizin arasında yürüyordu. Belliolmasın diye uzaktan takip ediyorduk, ama birbirimizi kaybetmiyorduk. Bir ara nasıl oldu bilmiyorum; işte o korkunç akıbet başıma geldi. Birdenbire caddenin kaldırımı kesiliyor ve sokağa sapıyordu. Veldanın sokağa aldırmıyarak öteki tarafa geçtiğini gördüğüm halde Anita kalabalık arasından birdenbire sokağın başında kayboluvermişti. Velda gittikçe uzaklaşıyordu. Hemen sokağı kıvrıldım. Kimsecikler yoktu. Geri döndüğümde, birden bir kolun boğazımı sardığını, başıma ağır bir cismin vurulduğunu hissettim. Kendime geldiğim zaman bir taksinin içindeydim. Her tarafım bağlıydı. Ağzıma bir mendil tıkanmıştı. Son süratle giden arabaya müthiş bir fren yaparak stop etti. Adamlar aceleyli dışarıya çıkarlarken birisi cebinden çıkardığı kamayla beni haklamak istedi. Fakat arkadan gelen bir «Dur!» sesi buna mani oldu. Herifler kapıyı sura tıma çarparak kaçarken ben de şaşkın nazarlarla etrafa bakınıyordum. Bir ara bütün caddede kor na sesleriyle doldu. O sırada trafik polisliği yapmakta olan Stuart'ın başını otomobilin yan camından görünce şaşkınlığım iyice arttı. Stuart beni tanımıştı. Çaktırmadan direksiyona geçti ve o muhalden uzaklaştı. Doğruca Villiam'ın spor kulübünde stopladı. Ellerimi, ayaklarımı ve ağzım

daki bağı çözdükten sonra evvelâ Stuart'ın meraklı bakışları ve meraklı soruları karşısında kaldım. Vaziyeti anlattıktan sonra nasıl kurtulduğunu sordum. Meğer az ilerde trafik polisleri tarafından yapılmakta olan büyük bir kontrol varmış. İşte ben de bu iki büyük tesadüfe çok minnattarım. Stuartla Villiam'ı dairesinde bulduktan sonra vaziyeti tekrar ona da anlatmak mecburiyetinde kaldım. Senin şahsî işlerinde polise başvurmaktan hoşlanmadığını bildiğimden tedbir almak için Jack'ı ve Eddy'yi de bulduk. Onlara da tafsilât verdikten sonra 24 de Morg yolu üzerinde tetikte beklemeye başladık. Nihayet dört tane hergelenin içeriye daldıklarını görünce biz de girmemek için kendimizi zor zaptettik. Dağılarak köşebaşlarını tuttuk. Birazdan Morg'dan tabanca sesleri gelmeye başladı. İşaret verince bütün gücümüzle Morg'a doğru koşmaya başladık. Yukarıya tırmandığımızda içeride kimseleri göremedik. Tuhafımıza giden bu hâdiseyi görmekte gecikmedim. Buranın daimî müşterileri olduklarından herhalde gizli bir geçitleri olmalıydı. Hemen dışarıya fırladık. Az uzakta bir arabanın içerisine atlıyarak uzaklaşmaya başladılar. Uzaktan da olsa seni fark etmekte güçlük çekmemiştik. Derhal geldiğimiz arabaya binerek takibe koyulduk. Yarı yolda aksilik bu ya trafik lâmbasının kırmızı yanmasıyla durmak mecburiyetinde kaldık. Önde gittikçe uzaklaşan kırmızı lâmbaları görünce deliye dönüyorduk. Nihayet yolun a-

çılmasıyla son süratle takibe devam ettik. Fakat görünürlerde hiçbir şey yoktu. Nihayet bir viraj alırken kırmızı lâmbaları görünce takip ettiğimiz belli olmasın diye benzincide duraladık. Çünkü araba az ileride yolun kenarında stoplamıştı. 5 - 10 dakika sonra bildiğin mecelleşme oldu. Fakat işte reislerini kaçırdık.

— Ne yapalım Ned, elden giden şeye acımak, pişmanlık duymak bir fayda vermez. Onu tekrar elde etmeğe bakmalı.

Ned'i böylece teselli ettikten sonra:

— Benim de size anlatacaklarım var çocuklar, diyorum. Evvelâ şunu haber vereyim ki Anita, zavallı öldü. Bu vefakâr kızın hem de ipucu vererek işimize yarıyan yakın dostun ölümünü hepsi teessürle karşılıyorlar. Sonra bütün başımdan geçenleri onlara anlatıyorum. Jack :

— Peki öyleyse Mayk, durup dururken başına belâ açmalarını nasıl izah edebilirsin?

— Ben de pek bilmiyorum Jack. Ama eninde sonunda ne olduğu meydana çıkacak.

— O muhakkak Mayk. Sen hangi işe el attın da muvaffak olmadın.

— İltifat ediyorsunuz çocuklar.

Bu sırada karşıdan bir hergelenin ters ters bak tığını görünce tepem atıyor. Kalkıp yanına gidiyo rum.

— Haydi, hergele kalk bakalım.

Herif yanındaki dilbere renk vermemek için alı

al, moru mor kalkıyor.

Arkasından takip ederek dışarıda barın yan tarafındaki pis sokağa sürüyorum. Herif debelenmek istiyor ama. Ayak bileğine indirdiğim bir topuk aklını başıma getiriyor.

— Benden ne istiyorsun?

— Senden istediğim dik dik bakmanın sebebidir pis herif. Hayri söyle zorun neydi?

— Hiç Mayk...

— Hım, demek ismimi bildiğine göre tanışıyoruz demektir. Haydi konuş! Söyle kimsin?

— Adım... Tom Burk.

— Tamam şimdi seni tanıdım. 3 sene evvel kodese boylattırdığım yeşil eldiven, çetesi mensuplarındansın. Söyle! Şimdi kimin hesabına çalışıyorsun?

—Hiç kimsenin hesabına çalışmıyorum.

— Yalan söylüyorsun câni herif. Ben sizin gibilerini çok iyi tanırım. Para için karıştırmayacağınız halt yoktur. Haydi söyle!

— Ama Mayk bir gangsterin reisini başkalarına ifşa etmesinin ne demek olduğunn bilirsin.

— Sen kendin aradın. Hem artık sabrım tüken di. Konuşacaksan konuş. Yoksa gebertirim!.

— Pekiyi, pekiyi Mayk. Foraker... Foraker Baynes hesabına çalışıyorum.

Adamı kolundan tuttuğum gibi bir yumruk ilâvesiyle birlikte öteye fırlatıyorum.

— Tuh Allah kahretsin. Seninle boşuna uğraştık. O herif kılkuyruğun biridir. Kadın ticareti yapmaktan başka hiçbir şey bilmez, üstelik kan gördüğümü de bayılan cinstendir. Tam kirişi kırdıktan sonra ben de masama dönüyorum. O gece iyice eğlendikten sonra Ned ve ben arkadaşlara te şekkür ederek çıkıyoruz.

Alaca karanlıkta yolumuza devam ederken ote lin önüne gelinceye kadar hiç konuşmuyoruz. Ned bir Allahaısmarladık, dedikten sonra ayrılıyoruz. Sabahın ilk ışıkları şehri tatlı bir kırmızılığa bürün dürürken ben de içeriye dalıyorum. Bir duş alıyor yorgunluğumu gidermek için yatağa seriliyorum. Telefonun acı acı çakmasıyla tatlı rüyalarımdan uyanırken ahizeyi kulağıma dayıyorum. Duyduğum bir kelimeden ibaret :

— Öleceksin Mayk! Yine o ses bu...

Böyle lâflara karnım tok olduğundan aldırmıyorum. Saat 13 olmuş. Kirpi Maks'a uğrayıp herifleri bir daha sorgu suale çekmek lâzım. Hepsiyle uğraşmaya vaktim yok ama Jack'a konuşmak için pas veren herifle biraz görüşebilirim. Giyindikten sonra dışarıya fırlıyorum. Chevrolete atlıyor doğru Kirpi Maks'ın yolunu tutuyorum. Nevyorkun en pis yerlerinden geçtikten sonra dar, bulaşık sularıyla örtülmüş, leş gibi kokan bir sokağa sapıyorum, bir iki korna sesinden sonra Kirpi Maks kapıda görünüyor. Vücudu kıllarla kaplı ayı gibi bir adam. Suratında meymenetin zırnığı

gezmiyor. Uzun çıplak kafası, basık burnu, çipi gözleri, iki üç kıldan ibaret kaşları kalın dudak ları arasına gizlenmiş sapsarı dişleri ve iki-üç hafta tadan beri traş görmemiş simsiyah sakalları onu iyice berbad etmiş. Tıknaz ve yusyuvarlak vücudunu taşıyan kısa bacakları ağırlığı çekemiyormuş gibi iki yana eğrilmişler. Bu haliyle ve vücudunu kaplayan gür uzun kıllarla sahiden de Kirpiye benziyor.

— Mallar nasıl babalık diyorum.

— İyidir evlât, diye cevap veriyor.

— Şunları bir görelim.

Kapıdan içeriye girer girmez burnuna pis pis küf kokusu geliyor. Basık tavanlı kapkaranlık bir odadan geçtikten sonra Maks köşede bir kapak kaldırıyor. Sonra cebinden bir cep feenri çıkararak arkasından gitmemi işaret ediyor. Başı aşağıda kaybolunca kadar bekliyorum. Arkadan ben de inmeye başlıyorum. Merdivenleri bitirdiğimiz zaman ayağımın toprak bir zemine bastığını hissediyorum. Buz gibi soğuk bir yer burası. Örümcek ağları yerlere kadar sarkmış. Işık namına hiçbir şey yok. İlerlerken duvarlarda arasıra sonradan arkaları betonla örülmüş demir parmaklıklar görüyorum.

Üstelik bunların aralarına çakılmış yağdanlıklar ve fener ışığı altında arasıra beliren sönmüş yağları katmer katmer sarkmış mumlar da göze çarpıyor. Burası da az küçük yer değilmiş hani.

Maks ilerde ben arkada ilerlerken nihayet bir yer de duruyoruz. Tahtadan yapılmış fakat kale burcu gibi bir kapının önündeyiz. Maks cebinden çıkardığı bir sürü anahtarları şıkırtılarla karıştırdık tan sonra içlerinden seçtiği bir tanesiyle kapıyı açı yor. İçeriye girdiğimiz zaman fener bile iyice görmemize yardım edemiyor. Kirpi Maks ilerliyerek cebinden çıkardığı kibritle duvarda çakılı bulunan iki mumu yakıyor. Bu donuk ışık pis mahzeni yarı yarıya aydınlatınca üç çift gözün ve yer yer gölgelenerek korkunçlaşan limon sarısı suratların bana çevrildiğini görüyorum...

— Söyleyin bakalım şimdi, diyorum Kim öldürdü Anitayı. Ve reisiniz kim?

Kimseden ses çıkmayınca :

— Bana bakın diyorum. Eğer Anitayı kimin öldürdüğünü söylerseniz sizi serbest bırakırım. Aksi halde ölüme terkederim! Haydi şimdi kim konuşacak?.

Kimseden ses çıkmayınca dişlerimin arasından söyleniyorum :

— Aptallar. Tatlı canınız reisten daha mı kıymetli? İki çift lâkırdıyı söylemiyeceksiniz diye: Ay, sefil, acılar içinde kıvranarak, ümitsizlikten inliyerek öleceksiniz. Leşleriniz kokacak: pis hayvanlar tarafından yenilip bitirileceksiniz. Arkanızdan kimse ağlamıyacak. Duyanlar üç tane caniden kurtulduk diyecekler. Sözlerimi bitirdikten sonra dışarıya çıkma numarası yapıyorum. Kocaoğlan

denen meret arkamdan haykırıyor :

— Bir dakika Mayk!...

Geriye dönüyorum.

— Anitayı kimin öldürdüğünü söylersem serbest bırakılacak mıyım?

— Tabiî bırakılacaksın...

Billy başını sağa döndürerek akşam Jack'ın lâf almaya çalıştığı herifi gösteriyor :

— Anitanın katili budur Mayk. Biz ikimiz suç suzuz. Reis meselesine gelince. Bizi kiralayan ve Reise tanıtan adam da budur. Ondan başka kimse reisin ismini bilmez.

— Güzel. Koca oğlanın gösterdiği herifi çöz bakalım Maks.

Kirpi Maks herifi çözdükten sonra :

— Bunları muhafaza et Maks. Diyorum.

Billy :

— Hani vaad ettiğin söz Mayk. diye haykırıyor. Arkadan gelen bağırmalara galiz küfürlerle aldırmayarak sokağa çıkıyoruz. Herifi arabaya atıp gitmeden önce Maks'a bir elli dolar uzatınca ağzı kulaklarına varıyor. Sadist bir tipin sevincini görmek insanı gayri ihtiyarî güldürüyor. Adamı içeriye tıktıktan sonra direksiyona geçiyor ve süratle otele yöneliyorum. Stopluyor adamı doğruca benim daireye götürüyorum. Ellerini ve ayaklarını yeniden sandalyeye bağlıyorum. Sonra buz gibi viskiyi gözlerinin önünde dikiyorum.

— Herhalde Maks seni geceden beri susuz bı-

rakmıştır.

Herif gözleri büyümüş bir halde yutkunarak evet mânasına başını sallıyor. Moralini bozmak için kahkahayla gülüyorum.

— Konuşursan sana da veririm...

Herif :

— Ben bir şey birmiyorum. Diye haykırıyor. Sonra nefes nefese ilâve ediyor :

— Bana bir yudum içki ver!

— Birşey bilmiyorsun ki vereyim...

Viskiyi kadehe dolduruyor, yudum yudum içiyorum, bitirişte de «Oh!» çekerek herifi iyice sulandırmaya çalışıyorum.

Ama nafile şişenin dibini bulduğum halde oamın ağzından tek lâf almak kabil olmuyor. Böyle sadık bir adam görmedim. Anlaşılan başka lisandan anlıyor bu. Evvelâ şöyle bir geriniyor, avucumun içiyle burnuna, bütün kuvvetimle vuruyorum. Oluk oluk kan boşanırken kulak tozuna bir çift sağlı sollu yumruk indiriyorum. Sonra ara verme den midesinin ortasına bir direkt daha aşkediyorum. Arkadan böğrüne indirdiğim bir aparkütle herifin gevşediğini hissediyorum. Viski şişesini kanayan burnuna dayıyorum. Bir iki hıkmıktan sonra bayılıveriyor.

Başını geçirdiğim bir kova suyla ayıldığı zaman ilk işi sadece viski istemek oluyor. İşkence yeniden başlıyor. Vakit 1 - 2, saat dövmelerle sulandırmalarla geçiyor. Bir türlü konuşturamıyorum adamı.

Sabrımın tükendiği an :

— Ben seni konuşturmasını bilirim hergele. Diyerek homurdanıyorum. Şimdi görürüsün sen hanyayı, konyayı...

Benim traş takımlarına yönelerek şöyle en keskinlerinden bir tane ustura seçiyorum.

Herifin önüne parıl parıl vahşetle yanan usturayı koyunca beti benzi atıyor. Suratına bakıp pis pis sırıttıktan sonra, tekrar traş takımlarının başına dönüyorum. Sabunu ve fırçayı da getirdikten sonra adamın alık bakışları arasında çeşmeye gidiyor, ufak tasa sıcak su dolduruyorum. Bütün iş ler tamam olduktan sonra fırçayı sıcak suya daldırıp sabunu köpürtmeye başlıyorum. Adamın saçları asker kesildiğinden pek zorluk çekmiyeceğim. Eh ne yapalım zamanı gelince berberlik de yapıyoruz. Bol köpüklü sabunu tam beyin nahiye sine sürünce adamın kafası kıcıklanıyor. Bir yandan da :

— Ne biçim işbu be, diye söylenip duruyor... Usturayı alıp adamın kafasının beyne düşen yerini iyice traş ettikten sonra ecza dolabından buldu gum bir mitol damlalığını ve bir şişe buz gibi su buluyorum.

— Haydi şimdi konuşma bakalım pis herif diyorum. Erkeksen konuşma!...

Mitol damlalığını buz gibi suya batırdıktan son ra yavaş yavaş kafasını traş ettiğim kısma damlat maya başlıyorum.

— Bu meşhur Çin işkencesidir mandaval herif. Bu işkence çeşidinden en büyük casusluk teşkilât ları yakalanmıştır. Değil senin gibi suratsızlar.

Sahiden de herif birazdan dize gelmeye başlıyor. Acı iniltilerle boğuk seslerle hırıldıyor :

— Aaahh... başım. Başım parçalanıyor! Yeter, yeter artık Hepsini anlatacağım. İşkenceyi kes tikten sonra hemen anlatmaya başlıyor :

— Reisimiz Foraker Boynes!...

Vay vanına. Freedman'ın barında söylettirdiğim herifte ayni şeyi tekrarlamıştı yahu. Bu herif ne zaman cani kesildi bilmiyorum.

— Yine hangi çete ismiyle çalışıyor bu adam?.

— Yeşil eldiven çetesi.

— Peki, şimdi nerde kalıyor?..

— Kendisi bize birşey söylemez. Sadece emir verir o kadar...

— O sinsi herifin ne mal olduğunu bildiğimden ucuz kurtuldun. Yoksa seni söyletmesini pekâlâ bilriim ben...

— Şimdi biraz daha konuş bakalım. Bu adam benimle ne halt etmeye uğraşıyor?.

— İki - üç sene evvel çetesini tahrip edip hepsi ni hapise sürmüşsün. İnitkam almak maksadıyla seni öldürmek istiyor...

— Pekiyi Anita'dan ne istediniz alçak herifler. Onu öldürmek neyinize yarardı?.. Söyle! neyinize yaradı!...

— O kız sana bir ipucu verdiği için fena halde

kızmıştı. Onu bu sebeple öldürttü...

— Bugün reisin olacak Foraker hayvanı bana telefon ederek tehditte bulundu; konuş bakalım. Bu ölüm hakkında evvelden hazırlanmış bir plânı nız var mıydı?

Tereddüt geçirdiğini görünce tekrar damlalığa el uzatıyorum...

— Hayır!... Hayır!... diye haykırıyor: «Bu odada, bu gece yatağında öldüreceklerdi seni.

Ellerimi keyifli keyifli uğuşturarak :

— Benim yerime bu gece sen öleceksin! Seref siz herih!. Simdiden terlemeye başla!. Zira ecelin gittikçe yaklaşmakta! Sen de gebereceksin! Tıpkı Anita'yı öldürdüğün gibi. Korkunç bir sekilde gebereceksin! Ha ha, ha«... Korkma ben pis kanımla ellerimi kirletmiyeceğim. Kendi çetenin kurduğu tuzakla can vereceksin!.

Sonra dişlerimi sıkarak, gözlerim dönmüş bir halde bütün vahşetim damarlarımda toplanmış gi bi herifin kafasına korkunç bir vumruk indiriyorum... Balyoz tesiri yapan yumruk başını önüne düsürmeye kâfi geliyor.

Anita için az bile. Ama ne çareki mecburum böyle yapmava cani herifi sandalvedeki bağların dan kurtardıktan sonra, kılını kıpırdatamıyacak şekilde veniden sımsıkı bağlıyorum. Yatağıma vatırıyor, üzerini en normal şekilde örterek geceyi beklemeye başlıyorum.

Yatma vakti yaklaşınca önceden kararlaştırdı-

gım ideal yerini alıyor ve kırkbeşliğim elimde ses sizce bekliyorum... Kendi kendini ele veren Anitanın katili yine kendi çetesi tarafından öldürülecek! Fosforlu saatim 24,37 yi gösteriyor. Böyle hallerde biraz sabretmek lâzım gelir ama gel gör ki böyle anda sabır taşı bile çatlar. İşte beklediğim dakika. Zifirî karanlıkta kapının maymuncukla açıldığı madenî seslerden belli oluyor. İçeriye sadece bir elektrik feneri sıkılıp hemen söndürülüyor, daha sonra madenî bir parıldı ve vınlama işi tiliyor. «Aaahh» diye inliyen sesin canhıraş feryatları karanlıkta perde perde yükselirken kapı kapanıyor. Güya Mayk öldürülmüştür. Hem de ikinci defa olarak... Eşyalarımı topluyor ve hiç bir ipucu bırakmadan çekip gidiyorum. Polis Dick Rane yi bulursa bravo. Çünkü o öldürüldü. Adamın Yeşil Eldiven çetesine mensup olduğunu şu anda yalnız Allah ve ben biliyorum. Yarın gazeteler iri harflerle bu cümleyi basacaklar. Gazete müvezzileri ayni şeyi tekrarlıyacaklar :

— Oteldeki cinayet!...

KESİK BAŞLARIN ESRARI, CANAVARCA İŞLENEN İKİ CİNAYET

Dün yıllardanberi misli görülmemiş ve hunharca işlenmiş iki cinayet vukua gelmiştir. Şehrimizin tanınmış zengin dullarından Alis Devon meçhul şahıslar tarafından korkunç bir şekilde katledil-

miştir. Miss Alis'in bütün serveti ve güzelliğine rağmen hiç bir şeyine dokunulmamıştır. Buna rağmen şuh dulun güzel başı kesilip götürülmüştür.

Ayrıca Nevyork'un kenar mahallelerinden birinde yine bilinmiyen bir sebepten dolayı civarda sadistliğiyle tanınmış olan Kirpi Maks namında biri daha öldürülmüştür.

Başının kesilip götürülmesi iki cinayetin de aynı canavarlar tarafından işlendiğini ortaya koymaktadır. Federal polisin bütün aramalarına rağmen «Korkunç olduğu kadar esasrarlı da olan» cinayete dair en ufak bir ipucu elde etmek mümkün olmamıştır...

Bütün bunları bir solukta okuduktan sonra dişlerimin arasından tıslıyarak:

— Eğer bunları sahiden Foraker hergelesi yaptıysa benden çekeceği var, diye söyleniyordum. «Tuh Allah kahretsin yahu dünkü herif söyletirken morgla ne alış verişleri olduğunu sormayı unuttum. Şimdi bu kesik başların esrarı bununla çok ilgide. Barda döğüştüğüm adamın göğsünde gördüğüm döğme, morgdan çalınan ölüler, başları kesilip götürülenler! Hey Allahım, bu çete bütün bunlarla niçin uğraşıyor? Çalınan ölüler, kesilen kafalar ne işlerine yarıyor? Foraker denilen herifin müthiş para düşkünü olduğunu bilmeseydim bu bütün yaptıklarına inanırdım. Ama ne çare iki herkesin lânetini kazanmış bir insandan herşey beklenir. Bulduğum an kafası kesilmiyecek ama

şerefsiz herif elektrik sandalyesinde can verecek. Ned'e bir telefon ettikten sonra sabırsızlanarak gelmesini bekliyorum. Nitekim 15-20 dakika sonra nefes nefese kapıda görünüyor. Velda yandaki dairede iş gördüğünden hiç bir şeyden haberi yok. Ned şapkasını vestiyere astıktan sonra elindeki bir tomar gazeteyi önüme bırakıyor. Kuruyan boğazını ıslatmak için viski şişesine yönelirken ben de gazetelere göz atıyorum. Bu iki dehşetli cinayetin arasında otelde işlenen cinayet unutulmuş gibi. Yalnız bir gazete yan sütununa ufak bir malûmat eklemiş o kadar.

— Senin bu iş hakkında bilgin ne kadar Ned?.

— Mayk Hammer hariç polislerden biraz fazla.

— Haydi Ned hazırlan vak'a mahalline gidiyoruz...

— Hangisine?.

— Maks'ın öldürüldüğü yere. Belki sonra Alis in öldürüldüğü mahalle de uğrarız.

Yolda, aksam otelde olan hadiseleri de baştan sona kadar Ned'e anlatıyorum.

— Pekiyi Mayk. Foraker'in nerede bulunduğunu bilmiyorsun?.

— Herif seyyar satıcı gibidir. Girdiği çıktığı delik belli olmaz onun.

— Su halde ne yapma kniyetindesin?

— Cinayetleri tetkik ettikten sonra herifi aramaktan başka çare kalmıyor.

— İyi ama onu bulmanın bir mesele olduğunu

söylemiştin.

— Cehennemin bucağına kaçsa gene haklıyacağıma emin olabilirsin. Yaptıklarına nasıl içerlediğimi bilemeksin Ned...

— Haklısın Mayk, her şevi bütün inceliklerivle hesap edip iş görüyorlar. İşledikleri suçlardan ipucu bırakmadan sıyrılabiliyorlar. Bu da başlarındaki elebasının son derece zeki ve kurnaz olmasını icap ettiriyor.

— Vallahi Foraker korkak ve sinsidir ama hani pek aptal bir adam değildir. Bilâkis zekidir demek de verinde olur.

Katledilen Maks'ın sokağına girince sözümüz kesiliyor. İleride kalabalık, kapının önünü kaplamış. Arada bir sanki birşey göreceklermiş gibi polislerin omuzlarının üstünden ayaklarını kaldırıp bakan şahıslar da var.

Korna sesi meraklıları yardıktan sonra tam kapının önünde stopluyorum. Polise hüvivetimi gösterince kenara çekiliyor. İçeri dalıyorum. Fakat polis sövle fivakalı bir tavır takınarak Ned'i içeri ye bırakmıyor. Bizimki cebinden gazetecilik hüvivetini çıkarıp burnuna davayınca herif ivice bozuluyor, ama belli etmemek için tuhaf tuhaf sırıtıyor. İçeride kimseler yok. Polis vak'ayı tesbit etmiş. Gazeteciler bir an evvel haber ulaştırabilmek için hemen toz olmuşlar. Gerçi bizim işimize yarıyacak. Cinayet Maks'ın yattığı odada işlenmiş. Vaziyet sahiden pek korkunç görünüyor. Adamcağı

zın yarısı karyolada; diğer belden yukarı kısımları ve elleri aşağıya sarkmış. Ortada baş namına birşey yok. Boynun dibinden kesilmiş olduğu açık tan açığa belli oluyor.

Yerler sanki kırmızı yağlı boyayla boyanmış gi bi. Kesilen yerinden sarkan birkaç iplik iplik damar kanın içinde kaybolmuş. Yatağın ortasındaki göl gibi kana bakılırsa evvelâ sırtına bıçak saplamışlar, sonra başını karyolanın kenar demirlerine dayıyarak giyotin vazifesi gördürmüşler. İşleri bittikten sonra ne halt edecekleri bilinmiyen başka çekip gitmişler. Odayı iyice tetkik ediyoruz. Maks'a teslim edilen haydutlara bakmaya lüzum yok, zira çetesi tarafından kaçırılmıştır bile.

1 - 2 saat devam eden bütün araştırmalarımıza rağmen hiç bir ipucu elde edemiyoruz. Tam çıkıp giderken aklıma birşey geliyor. «Maks'ın her tarafını aramak» Ned'e fikrimi söyledikten sonra her şeye rağmen elbiselerini arıyoruz ve soyuyoruz hiç birşey bulamayınca ümitsizlik içinde tekrar giyiniriyoruz. Bir ara cesedin koltuk altına bakmak aklıma geliyor. Sağ kolunu kaldırdığım zaman dağlanmış bir şekil görüyorum. «Bir kesik baş resmi!» Ned'e de gösterdikten sonra aceleyle dışarıya fırlıyor arabaya atladıktan sonra son süratle Alis Devonun öldürüldüğü sayfiye köşküne doğru ilerliyoruz. Geldiğimiz zaman kalabalığın son haddine çıktığını görüyoruz. Meraklı bakışlar arasında arabadan atlıyoruz. Keşiflerini yeni bitiren

polisler de dışarıya çıkıyorlar. Cinayetin işlendiği odaya girince korkunç manzaraya filân aldırmadan doğru yöneliyor koltuk altına bakıyorum. Ete dağlanmış bir «Kesik baş resmi!» Beyaz Köpük barında adamın göğsünde gördüğüm döğmenin aynisi...

Bu sırada Ned atılıyor :

— Mayk dikkat et, şeklin altında bir imza var. (For. B.»

— Vay canına bu herif açıkça iş görüyor. Foraker Baynes ha! Alacağı olsun benden. Yürü Ned Beyaz Köpük barına gidiyoruz. Ondan sonra bütün dolapların çevrildiği yere gitmemizde muhtemel!...

— Yani seni omuzundan vurdukları yere mi?

— Evet. Belki herif meskenini oraya kurmuştur.

Süratle aşağıya inip 56 Chevrolete atladıktan sonra Hastahaneden çıktığım an göğsünde tuhaf döğmeyi gördüğüm herifle kavga edişimizi hatırlı yorum. Bir ipucu için oraya gideceğimizi kimbilir? Şu son hâdiseler o zamanlar olsaydı adamı en seleyip işin nihayetine kestirmeden varacaktık. Öyle bir iş ki senelerce eşine rastlanmamıştır. «Kesilen başlar!» kesilmekle kalsalar yine iyi. Ya çete tarafından alınıp götürmeleri? Hey Allahım! bir türlü aklım ermiyor. Çete mensuplarının göğüslerinde «Keşik baş» döğmeleri, başları avrılan ceset lere dağlanan «Keşik baş» şekilleri ve vücuttan ay

rılan «Kesik başlar». Yaptıkları bir haltmış gibi imza!...

Baş hırsızları! İşliyenlerin vicdan azabı duyma dan en katı yürekleri merhamete getirecek şekilde meydana getirdikleri cinayetler. Para için değil, intikam almak için değil. Ya ne için?. İşt ebütün mesele burada. Korkunç cinayetler sebepsiz yere mi işleniyor? Yoksa ortada eski bir mesele mi var. Hayır, hayır! hiç biri değil sebepsiz yere işleniyor bu cinayetler; Masum isanlar bir ruh hastasının tatmin vasıtası oluyorlar. İşte hepsi o kadar. Ah Foraker denen haydudu bir elime geçirebilsem...

— Caddenin nihayetini bulduk Mayk şimdi ne reye yapacağız? Nerede bu bar?

Ned'in sözleriyle düşüncelerimden ayrılıyorum.

— Soldaki ikinci sokağın nihayetinde Ned sap oraya...

Ned arabayı barın biraz ilerisinde durdurduk tan sonra aşağıya atlıyoruz.

— Burası dışarıdan bile hırlı bir yere benzemi yor Mayk.

— İçerisindeki bas hırsızlarından ivi ya.

Havatımda ikinci defa actığım kapıdan giriyo ruz. Gecen sefer olduğu gibi yine bir sürü serseri var iceride. Yine bütün baslar bizi takip edivor. Bir sürü göz tuhaf ve alaycı bir nazarla bizi süsüyor...

Hani sövle bir isaret etsen vandın. Nerdevse gö zünün üstünde kaşın var deyip üzerimize çullana

caklar. Barmen alay oesun diye su şişelerine uzanırken ters ters bakarak :

— Hey ahbap iki viski, diye bağırınca barda gülüşmeler başlıyor.

Tepemiz iyice atıyor ama ne yapalım ki sabırlı olmamız lâzım. Viskileri gık demeden dikince heriflerin bozulmaları görülecek bir hal oluyor doğrusu. Defalarca ısmarladığımız 2 - 3 viskiden sonra heriflerin bazıları bize ısınmaya başlıyorlar bile. Ama gel gör ki bu işi çekemiyenler de var. O sırada birisi atılıyor :

— Benimle yarışmaya girecek var mı ahbap bizim çocuk bu işlere yeni yeni alıştığından ben hemen böbürleniyorum:

— Erkeksen tabiî...

Herifin gücüne gidiyor ama ne yapsın ki bu fırsat kaçırılmaz. «Bedavadan viskiye konmak.»

Barmen :

— Haydi arkadaşlar. Diyor. «Viskiler benden» Hay Allah kahretsin şimdi böyle işlerle uğraşmanın sırası değil ama şu heriflere fena içerliyorum ne yapayım?.

Barmen koca şişeleri önümüze koyduktan sonra barda çıt kalmıyor. İçkiler yavaş yavaş yudumlanırken benim tarafımı tutup teşvik edenler çoğalmaya yaşlıyor. Herif şişenin sonunu bulduğu zaman gevşeyip eski bir Amerikan şarkısıyla ça-ça yapmaya başlayınca bütün meyhane gülmekten k

rılıyor. Biraz sonra bize alıştıklarından yine kendi âlemlerine dalıp gidiyorlar. Kimsenin dinlemediği ne kanaat getirince konuşmaya başlıyoruz.

— Bu kadar zaman oyalanmamıza rağmen o herifi görmedim Ned...

— Barmene biraz para koktalıp söyletmeye çalışsan?.

— İyi bir fikir ama zannetmiyorum. Neyse bir deniyeyim...

Yavaşça yerimden doğrularak Barmene doğru ilerliyordum. Önüne bir on dolar sürdükten sonra :

— Herhalde beni tanımışsındır evlât..

— Evet geçenlerde uğramıştın.

— Hay ağzını öpeyim. Tamam sonra ne olmuştu?.

— Ne olacak bir herifi iyice ıslatmıştın.

— O da tamam. Şimdi söyle bakayım o adamın ismini veyahut gördüğü işi biliyor musun?

— Sadece patakladığını biliyorum.

— Öyleyse girerken niye su şişelerine sarıldın.

— Fena halde sinirime gidiyorsun da ondan.

Zaten bu günlerde asabım bozuk. Herif de böyle deyince bütün sinirlerim isyan ediyor. Yakasından tuttuğum gibi kendime çekiyor, olanca hızım la çenesine bir yumruk ekliyorum. Bu sefer bir şişe şangırtısıdır kopuyor barda. Barmen yere dökülen şişelerden birini bana değil de arkadaki adamın kafasına isabet ettirince iş büsbütün karışıyor.

Bütün bar bir anda birbirine giriyor. Bir bu eksik ti şimdi. Öyle bir kavga ki hem gül hem ağla. Biğim tarafı tutanlarla diğer taraftakiler amansız bir mücadeleye girişiyorlar. Biz de beraber tabiî. Bir herifle döğüşürken bakıyorum kafasına inen bir sandalyeyle yere yıkılıyor. Bu sefer bir başkasıyla kapışıyorsun. Biri geliyor...

— O şişeyi kafama fırlatan sen miydin?

Deyip döğüştüğün adamı elimden alıyor. Hava da uçuşan sandalyelerden, şişelerden, ayakkabılar dan korunmaya üstelik elime mucize kabilinden geçirdiğim barmeni pataklamaya çalışırken göz ucuyla Ned'e bakıyorum. Zehir gibi döğüşüyor çocuk. Nihayet biraz sonra bardaki kavga yavaş yavaş soğumaya başlayınca yerde yatan Barmenin yüzüne tükürerek :

— Haydi Ned gidiyoruz, diyorum.

Dışarıya fırlayıp arabaya atladıktan sonra direksiyona geçiyor son süratle beni ilk defa vurdukları yere doğru yöneliyorum. Arkada sigarasını tüttüren Ned'in düşüncelere daldığını görünce hiç sesimi çıkartmıyorum.

Ah Foraker denilen namussuz herif! Beni durup dururken tuzağa düşürüyor. Sonra önüme barda bir hergele çıkartıyor. Arkasından arabaya saatli bomba yerleştiriyor.

Bunlarla da maksadına erişemeyince inat olsun diye tutuyor masum bir kızı öldürüyorlar. İşte bütün iş zaten buarada adamın kafasını karıştırıyor.

Günün birinde Anita isminde bir kız ihbarda bulunuyor. «Mayk diyor morgdan ölü çaldıklarını gördüm» haydutlar kızı görmemelerine rağmen sırf korktuğu için onu korumaya çalışıyorum. Baş hırsızları bu sefer benle ilgileniyor diye onu haya sızca katlediyor, ibret olsun diye de bir sandığın içinde bizi birleştiriyorlar. Daha sonra da götürüp döğüyorlar. Haydi hepsini anladık intikam almak için yapıyorlar diyelim ama ayni çete tarafından işlendiği açıktan açığa belli olan korkunç cinayet ler ne oluyor?

Bu hırsızlık, canilik, gangsterlik de değil. Bu düpedüz cellâtlık!... Hem de cellâtlığın şahı..

Birkaç ruh hastasını tatmin eden vasıta!. Başka ne olabilir? Başka niçin yapılabilir?

Birkaç başın kesilip götürülmesinde başka ne sebep aranabilir? Ah Foraker seni bir elime geçirebilsem!...

— Mayk dalgınsın bakıyorum. Vak'a mahallerini de geçip gidiyorsun...

Ned'in sözüyle şöyle bir silkiniyorum. Sahiden nerdeyse şehir haricine çıkacağız.

Arabayı çark yaptırıp geri dönüyorum.

Ned :

— Mayk o gece seni getirdikleri kulübe yolun biraz ilerisinde korunun altında, istersen bir stopla...

Ned'in dediği gibi arabayı yolun kenarına yanaştırdıktan sonra atlıyor, o gece dövüldüğüm ve döv

düğümüz kulübenin yolunu tutuyoruz. Herif bir yokuşu tırmandıktan sonra alttaki koruluğun dibindeki kulübeyi ve otomobil yolunu görüyoruz. 45 likleri emniyete alarak yavaşça ve ihtiyatlı hareketlerle aşağıya inmeye başlıyoruz.

— Peki Ned o akşam kulübeden çıkar çıkmaz herifleri hemen arabaya atmış ve uzaklaştırmıştık. Şimdi neden yolu engebeli olarak uzatıyoruz.

— O gün herifleri takip ederken birdenbire arabalarını yandaki patikaya sürmüşlerdi.

Sonra yolda bir takım ağaç ve çalıları kenara çekerek gördüğüm yolu meydana çıkardılar... Yani o yol gizlenmiş ve hususî bir yolu. Dikkat edersen kulübenin önünde nihayete varıyor.

— Anlıyorum Ned. Şimdi dikkat et bir ihtimal dahili tongaya basmıyalım.

Kulübeye gizlenerek arka kapıdan vardığımız zaman kulağımı anahtar deliğine dayıyorum. Çıt yok. Sonra bir tekme savurunca kapı ağzına kadar açılıyor. Kapıdan doğan rüzgâr karşıdaki bir tabelâyı tangırtıyla oynatıyor. «Bir kesik baş resmi!» Yufka yüreklilerin dehşetle titreyeceği bir olay...

Ressamın bütün canlılığıyla meydana getirdiği tabelâ, dövmelerin ve damgaların ayni...

Bütün gücümle haykırıyorum :

— Çıkın dışarıya erkekseniz Cellâtlar!...

Kulübenin içinde kendi sesimin aksisedasından başka birşey duyamıyorum. Pişmiş kelle gibi sırıt

tım, tabelâyı aşağı indirip ezdikten sonra içeriye dalıyoruz. Kulübede bir oda daha var. Orası da bomboş. Yani o gece benim getirildiğim oda. O sırada Ned avazı çıktığı kadar haykırıyor :

Merakla arkama dönünce Ned'in elinde bir demir parçası görüyorum. Cesetleri dağladıkları cenabet şey!.

— Bırak onu elinden Ned! Bir mendile sar Parmak izlerini inceliyeceğiz.

Dostum mendiline demir parçasını sararken merakla soruyorum:

— Nerede buldun onu Ned?.

Demin o tabelâya kızmış, yere indirdikten sonra müthiş bir tekme savurarak duvara doğru fırlatmıştım. Bu ara tabelâ iki büklüm olmuştu. Ser bu odaya girerken resme hısla ilerlediğim sıradı duvarda bir çatlak gördüm. Yani deminki duvara asılı resmin arkasına düşen yerde. İttirdiğim zaman bir yaylı kapak arkaya doğru ilerledi ve ora da bu demir parçasını buldum.

— Bravo! Bu cenabey şey delillerimizin iyice kuvvetlenmesine yarıyacak belki de. Hem haydi şımdi fırla gidiyoruz.

Koruluğu tırmanıp asfalta vardıktan sonra Büronun yolunu tutmak üzereyken :

— Ned, diyorum. Buraya gelmişken beni kurtaran Edgar ve Jenny Broters kardeşlere bir uğrasak. Az vardımları dokunmadı değil. Kimbilir bel ki buralarda Froker denen cani herifi de görmüş-

lerdir.

— Olur a! Gidelim bari. Madem ki istiyorsu

— İkisi de bana inanan ve sadık insanlardı Dediklerimi yapacaklarına bile inanıyorum.

Köşkün önünde stopladıktan sonra bahçe ka sına yöneliyoruz. Vay canına burası ilk gördüğü den binlerce kat güzelmiş.

Havuzun yanlarını gölgeleyen çamların ardı da yemyeşil tatlı renginle; beyaz pancurlarıyla raya benziyor. Bahçeden içeriye girince renkli kıl taşlarıyla süslenmiş yoldan ilerlemeye başlı ruz. Gözümü yandaki Kamelyaya kaydırınca b tün güzelliğiyle Jenny'i görüyorum. Elindeki k mızı gülü hayran hayran seyrediyor. Sonra bur na götürüp koklarken bizi görüyor. Bir an yüz nün ifadesi değişiyor; biraz tereddüt geçirdikt sonra tanımış olacak ki narin narin sekerek b doğru yaklaşıyor :

— Oh siz misiniz Mr. Mayk. Amerikanın n hur hafiyesi...

— Fazla iltifat etmiyor musunuz?

— Bilâkis. Az bile...

Ned'le, Jenny'i tanıştırdıktan sonra, içeriye riyoruz.

Modern koltuklara kuruluyoruz.

Jenny içki hazırlamaya giderken, Ned :

Fevkalâde mânasına isaret ediyor. Ben de zümü kırptıktan sonra duvara asılı olan Ed Brotersin büyük boy resmini Ned'e gösteriyor

— Suratında pek meymenet yok. diye takılıyor.

— Evet, gerçi öyle ama kalbi temiz bir adama benziyor.

Bu sırada Jenny içki tepsisiyle içeriye girince resmi seyretmekte olduğumuzu görüyor.

— Özür dilerim ama maalesef kardeşimle görüşemiyeceksiniz.

— Demek evde yoklar...

— Evet bir hastasını muayeneye gitti.

Ned :

— Kendisi doktor olsa gerek...

— Evet Mister kendisi doktordur. Fakat daha ziyade piyasaya çalışmaz. Hususî hastaları vardır.

— Bir dakika Mis. Jenny, size birşey sormak istiyorum.

— Rica ederim buyurun Mr. Mayk.

— Herhalde Mr. Edgar buranın yerlisi olması sebebiyle civarda olup biten fevkalâde olayları bilir değil mi?.

— Evet... Fakat dediğinizden bir şey anlıyamadım.

— Anlamamakta haklısınız. Demek istiyecektim ki: Mr. Edgar bu civarda olup biten tuhaf hâdiseleri size anlatmaz mı?

— Kardeşimin olayları saklamak âdeti değildir. Boş vakitlerimizde her zaman bunlardan bahsederiz. Fakat son günlerde tuhafıma gidecek bir

şey anlatmadı.

— Meselâ bu civara yeni gelen komşulardan fılân da mı bahsetmedi.

— Bakın onu hatırlıyorum. Yeni gelen bir kom şudan bahis etmişti. Hattâ ismini de hatırlar gibiyim ama... Oh! Affedersiniz maalesef bilemiyece ğim. Ama gerçi öğrenir telefonla size haber veririm.

Telefon numarasını Jenny'e bildirdikten sonra büronun yolunu tutuyoruz. Ned'le saat 19 da buluşmak üzere sözleştikten sonra ayrılıyoruz. Veldaya bir öpücük kondurduktan sonra masamın ba şına geçiyorum.

Velda :

— Yine neredeydin Bayk?.

— Şapkamın altında...

—Bana bak bu günlerde fazla dolaşma kördüğüm olursun.

Gülerek başımı sallıyorum. Yarabbi şu kadınlar ne kıskanç mahlûklardır. Biz dehşet peşinde koşuyoruz, bu daha hâlâ benim dalga geçtiğimi zannediyor. Ama bir bakıma kız da haklı hani hiç malûmat vermedik ki?.

Velda, kıpkırmızı bir halde işinin başına döndükten sonra âletleri çıkarıyor. Ned'in bulduğu demir parçasını inceliyorum.

— Velda, bana parmak izleri dosyasını getirsene. İsim Foraker Baynes.

Velda üzerinde «F» harfi bulunan dosyayı önü

me koyduktan sonra namussuz herifin parmak izlerini buluyorum.

Bakalım demirdeki parmak izlerine uyuyor mu?

Fakat hayret! Demirde Ned'in parmak izlerinden başka iz yok. Demek ki işlerini eldivenle görmüşler. Bir ara elim, demir parçasının üzerinde bulunan bir cisme değiyor. Dikkatle baktığım zaman bunun ufacık bir düğme olduğunu görüyorum. Üzerine bastığım zaman: Kesik baş resminin bulunduğu yuvarlak kısmın kızardığını görünce hiç şaşmıyorum. Demek ki öldürdüklerinin etlerini bu şekilde dağlıyorlar. En ufak teferruatı bile incelikle yapıyor herifler. Hani Foraker için bir çok delil toplasaydım bu işin onun tarafından yapıldığına inanmazdım.

Birdenbire telefonun zili acı acı çalmaya başlayınca hemen ahizeyi kaldırıyorum.

— Alo siz misiniz Mayk? Ben Jenny...

— Evet benim Jenny. Adamın ismini öğrendiniz mi?

— Ne yapacağınızı pek bilmiyorum ama adamın ismi «Morgan» mış!...

Tuh Allah kahretsin, ben ne bekliyordum ne çıktı?

Tam telefonu kapatırken Jenny'nin baygın sesi kulaklarımı tırmalıyor.

— Ne olur Mayk birazcık daha konuşalım.

— Sev... İsterdim Jenny ama şu anda yapılacak o kadar çok işim var ki...

— Pekiyi Mayk, güle güle!...

Aceleyle ceketimi giyerken boyuna söyleniyorum. Ben Jenny'den Foraker ismini beklerken tutmuş «Morgan» diyor. Demek ki bu herif oraya giz liden gizliye gidip geliyor. Biz de orasını ara sıra ziyaret ederiz ne yapalım. Şimdi Ned'i filân bekle meden dışarıya fırlamak lâzım. Demin demirde gördüğüm tarihe bakılırsa bu gün birisinin başı daha kesilecek! Ama kimin? Nerede? Ne zaman?

İşte orası meçhul. Ama ne olursa olsun kendimi tesadüflerin seline kaptırmakla bir ziyana girmiş olmıyacağım. Ama gel gör ki 15 - 16 milyona yakın Nevyork şehrinde bir tane Mayk Hammer ne yapsın. Zaten hafiye oldum olalık böyle belâ başıma hiç gelmedi ki.

MEÇHUL CANİ

KESİKBAŞLAR SERİSİ :

Dün iki korkunç cinayete biri daha eklendi. Eskiden siyasî sahalarda büyük başarılar sağlıyan meşhur politikacı Robert Sellick kafası kesilip gö türülmek suretile katledilmiştir. Korkunç cinayet ler serisi bütün Nevyork halkını korkutmaktadır. Buna rağmen Federal polis acizliğini saklıyamamaktadır. Yarın cinayet masası şefinin bir televiz yon konuşması yapması ihtimal dahilindedir. Sivil polis teşkilâtı bütün halkın mücadeleye girişmesi-

ni istemektedir. Hepsi güzel ama daha ne kadar devam edecek?.

Gazeteyi katlayıp hırsla cebime koyuyorum.

Ben daha sokağa fırlarken cinayetlerini çoktan işlemişler bile. Saat 18. Ned'le buluşmamıza bir saat kadar birşey kaldı. Artık büronun yolunu tut mak lâzım.

Ned'le buluştuğumuz zaman ne yapacağımızı çoktan şaşırmış vaziyetteyiz.

Yolda ağır ağır ilerlerken bir ara aklıma birşey geliyor :

— Ned. Ben Forakeri «Kara tavuk» barında ya kalamıştım. O zamanlar beyaz zehir ticareti ile uğraşıyordu. Ayriyeten başka pis işlere de burnu nu sokmuştu. Onu «Kara tavuk» barında tesadüfen yakaladığım zaman derhal sinsi bir herif oldu gunu anlamıştım. Herhalde o zamanlar baş kesecek kadar büyümemişti yavrucak. Aradan üç seneden fazla bir zaman geçmesine rağmen belki yine oraya uğruyordur.

— Fena bir fikir değil Mayk. Neredeyse bir gi delim.

— Zaten yaklaştık. Şuralarda bir yerde olacak.

Caddenin köşesini dönünce tabelâyla karşılaşı yoruz.

— Hani kendi aramızda, fena bir yer değil Mayk.

Kapıdan içeriye girerken cevap veriyorum!.

— Biz daha ne yerler gördük oğlum.

Şapkalarımızı vestiyerdeki sarışına teslim ettikten sonra içeriye süzülüyor; Köşelerdeki masalardan birine yerleşiyoruz. Garsona viski soda ısmarladıktan sonra şöyle etrafa bir göz gezdiriyorum. Henüz pek kimseler yok meydanda.

İçkileri ağır ağır yudumlarken sabırla bekleme ye başlıyoruz. Barın kapısının her açılışında ümit beklerken salon gittikçe dolmaya başlıyor. Cazın bir parça çalmasiyle pist dolunca ortalık birden karışıyor. Herşeye boyun eğmek lâzım burada. Sabırın sonu selâmet olduğuna göre... Vaktin ilerlemesiyle yorulanlar yerlerine çekilince ortalık biraz açılır gibi oluyor. Bu ara içki almak maksadıyla Amerikan bara yönelirken Barmenin tuhaf tuhaf suratıma bakması gözümden kaçmıyor.

— Ahbap karışık bir içki ver.

Barmen içkiyi hazırlayıp verirken daha hâlâ bet bet bakmıya devam ediyor.

— Ne o pek fazla bakıyorsun. Tanıyamadın mı yoksa?.

— Beee... Ben mi?...

— Tabiî sen...

— Şey... Sizi bir yerden tanır gibi olmuştum da!...

— Tabiî tanırsın. 3 sene evvel buranın barmenliği yine senin elinde miydi?

— Evet benim elimdeydi. Buranın 18 senelik emektarıyımdır.

— Öyleyse güzel. Adım Mayk Hammer oldu-

ğunu söyliyen bir adam gelip senden malûmat is temişti. Sen itiraz edince güzel bir mariz yemiş, bülbül gibi ötmüştün. Şimdi ayni âkıbete bir daha uğramak istemiyorsan bir daha konuşursun. Ve üstelik 25 dolar da alırsın.

— Ama...

— Aması maması yok. Konuşacak mısın şimdi sen?.

— Tabiî, tabiî, o yumruğu yememek için bir kaç şey feda edebilirim.

— Ha şöyle bak nasıl yola geliyorsun...

— Suallerini bildiğim kadar cevaplandıracağım ama kimseye bahis etmiyeceksin değil mi?

— Ne münasebet. Bana güvenin yok mu?

— Yumruğunun zorunda var...

— Hadi şimdi uzatma da anlat bakalım. Foraker ne âlemde?

— Özür dilerim. Foraker hakkında maalesef birşey bilmiyorum. Zira o gündenberi uğramadı..

— Bana baksana sen!...

— Dur canım hemen kızma. Forakerin yerini bilmiyorsam birşey söylemiyeceğim mânasına gel mez...

Meselâ şu köşede palmiyenin altında sarışınla dalga geçen herifin Forakerin adamı olduğunu söyliyebilirim.

— Güzel... Bahşişin 30 dolara vükseldi.

— Açık arttırmaya çıkarılmak hoşuma gidiyor doğrusu. Bu adamın çabuk çözüldüğünü söylersen

50 dilara yükselir misin?

— Yüzsüzlük etme. Dediğimden fazla zırnık koklatmam. Hem şunu bil ki daha fazla gevezelik se istemem...

Barmeni susturduktan sonra karşıdan Ned'e bir işaret veriyorum. Yerinden kalkıp beni takip ettiğini görünce doğruca Barmenin gösterdiği herife doğru yöneliyorum...

Başına dikildikten sonra başlıyorum :

— İsmin ne senin bakayım küçük?.

— İsmim Rock, ama bana küçük demen pahalıya oturacak...

— Sebze fiatları düştü...

Herif başına geleceğini bilmeden ayağa kalkıyor. Sırf sarışınlara poz olsun diye tabiî. Benim de istediğim bu ya...

— Haydi bakalım Rock çık dışarıya...

— Evvelâ zorunu öğrenelim...

Herifi dışarıya çıkartmak lâzım aksi halde koca barda kavga çıkaracak başka yollara baş vurmamız lâzım. Sarışınların yanında kendine korkaklık vereceğini hiç sanmıyorum...

— Ben senin bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum Rock.

— Korkak olduğumu söylemeye nasıl cesaret ediyorsun?.

— Neden benimle gelmek istemiyorsun öyleyse?.

İki kişisiniz.

Ned :

— Mayk bunun hayduta benzer tarafı yok gibime geliyor...

Sonra ilâve ediyor :

— Haydi bakalım Mr. Rock ben burada kalıyorum. Şimdi de bir mazeret uyduramazsın ya...

Ned adamın elini kolunu bağlayınca, bozulmamak için dışarıya çıkmaya mecbur oluyor. Cani herifi bütün hırsımla dışarıya ite kaka çıkarıyorum. İlerideki ara sokağın içindeki arsaya girer girmez, bütün dehşetimle gırtlağına bir yumruk patlatıyorum.

— Dur bakalım cani herif, hemen iki büklüm olma, bu yumruk kesilen başlar için hiç bir şey değil.

Ağzını açıp birşey söyliyecekken meydana vermeyip midesine bir diz çıkıyor arkasından burnunun ortasına bir kafa atıyorum. Herkesin itittrediği cellât yerde kıvranırken sert sert söyleniyorum:

— Zaten bütün soyunuz ayni cinstendir vicda sız herifler! Hiç bir zaman tek başınıza iş göremez siniz. Ne kadar vicdansız, hayasız olursanız olun reis dediniz sünepeler başınızda bulunmadıkça bir işe yaramazsınız.

— Haydi kalk cellât! Kalk yoksa gebertirim seni!

Herif yerden zorla kalkarken kendisine şaşkın nazarlar vermeye çalışarak :

— Ne cellâdı! diye bağırıyor. Ne istiyorsun benden?.

— Yaptıklarınız yetişmiyormuş gibi bir de numara yapmaya kalkıyorsun pis herif. Foraker denen taş kalpli herifi ele geçirmek istemeseydim. Şu anda seni çoktan gebertmiştim! Haydi şimdi söyle bakalım Forakerin adresini yoksa şu anda dünyanı zindan ederim senin.

— Fo... Foraker mi? Söyleyeyim ama...

Herif şimdiden zırvalamak isteyince müthiş asabım bozuluyor. Topuğumun üzerinde dönerek boşluğuna bütün dehşetimle bir yumruk indiriyorum. Acı bir inilti koparark yere kapaklanıyor. Bir bu eksikti, şimdi bunu nasıl ayıltacağız? Ani bir kararla bara doğru fırlıyorum. Ned'i çağırdıktan sonra hızla adamın baygın yattığı yöne koşuyoruz..

— Ned bundan kimsenin haberdar olmaması lâzım. Ben herifin başında nöbet beklerken sen bizim arabayı getir.

Ned seri hareket etmek için bir taksi çevirip uzaklaşınca az ötedeki herifin başına dönüyorum. Böyle anlarda hiç geçmek bilmez. Nihayet sokağın başında farlar görünüyor. Ned içinden atlayıp yanıma gelince herifi yaka paça arabaya atıyoruz.

Ned direksiyona, ben arka tarafa herifin yanına geçiyorum.

— Büroya Ned.

Bu sırada harif yavaş yavaş kendine gelmeye

başlıyor. Kırkbeşliği midesine dayıyarak bağırıyorum :

— Söyle bakalım Foraker denen cani nerede oturuyor şu anda!...

— İyi... a... ma...

Herif gene zırvalamaya başlayınca tepem atıyor. Bunun ortasına bir direkt inince aklı başına geliyor...

— O. Onu... Ma. Mavi Alev barında bulabilir siniz.

— O senin reisini yakaladığım zaman, kendinizi yok bilin...

— Geldik Mayk...

— Sen burada bekle Ned. Ben şimdi geliyorum.

Herifi yazıhaneye çıkarınca güzelce bağlıyorum...

— Birazdan Foraker denen cellâdı buraya getirince sakın küçük dilini yutayım deme. Bana lâzımsın zira...

— Anlıyamıyorum Mr. Benden ve Foraker' den ne istiyorsunuz?

Ne adama çattık yahu. Dayak yemek istiyor bo yuna. Neyse şimdi fazla vakit yok birazdan dayak ların şahını yiyecekler.

Aşağıya inince :

— Haydi Ned. Diyorum «Mavi Alev» barına gidiyoruz.

İki - üç dakikada «Mavi Alev» barına varınca ınki keyfimden kulaklarım ağzıma varıyor. Atlı

yor hemen içeriye dalıyoruz. Son derece konforlu bir yer burası. Şöyle bir göz gezdiriyorum, daha bizimki görünürlerde yok. Ne yapalım biraz bekliyeceğiz. Boş masalardan birine oturduktan son ra ısmarladığımız içkileri sükûnetle yudumluyoruz. İşte beklediğimiz an! Foraker ellerini çeketinin cebine sokmuş üstelik pis pis sırıtarak Ameri kan bara doğru ilerliyor. Hızla yönelerek önünü kesiyoruz. Hiç bozuntuya vermeden hâlâ pişmiş kelle gibi sırıtmakta devam ediyor.

— Oooo Mayk. Eski dostum ha!. Ha. Ha. Ha. Hangi rüzgâr attı seni buralara?

— Bana bak Foraker asabımı bozma! Birazdan başına gelecekleri bilsen böyle dalga geçecek yerde ağlardın!

— Ne demek istiyorsun sen Allahaşkına?.

— Allah adını ağzına almaya utanmıyor musun sen lânetleme herif...

Tabancayı cebimin içinden sırtına dayayınca aklı başına geliyor. Dışarıya çıkıyor, arabaya atlıyoruz.

— Gideceğin yeri biliyorsun Ned. Sonra Foraker'e bitaben devam ediyorum :

— Şimdi sen söyle bakalım hayasız herif, bahset şu çevirdiğin korkunç işlerden! Dur bak az daha unutuyordum evvelâ tabancanı alayım...

— Ben tabanca taşımam ki Mayk!...

— Bak şu anda hiç güleceğim yoktu. Foraker müsaade ederseniz tabancanızı alayım.

Fakat hayret! Heârifin yoklamadık tarafı kalmadığı halde tabanca filân bulamıyorum. Muhakkak başımızda bir dolap çevirecekler ama meydan bırakmıyacağım.

— Biraz daha gazla Ned!...

— Tamam Mayk, zaten geldik.

Bir fren gıcırtısı ve sarsıntıdan sonra nihayet büronun önünde duruyoruz.

— Haydi bakalım Foraker atla. Yukarıya çıkıyoruz.

Foraker içeriye girer girmez hayretle mırıldanıyor :

— Rock!. Seni de mi bağlamışlar?.

— Bilmiyorum ama Foraker gördüğün gibi ne dense bağlandık işte...

— Bu numaraları bana yutturamazsınız. Şimdi ben sizi konuşturmasını bilirim! diye bağırıyorum.

Yakasından yapıştığım gibi 5-6 günün hırsıyla sol gözünün ortasına okkalı bir yumruk indiriyorum. Duvara geri geri ilerlerken elinin tersiyle gözünü siliyor.

— Söyle bakalım cani azmanı! Kestiğin kafaları ne yaptın?

— Bi... bir şey anlamıyorum Mayk.

— Anlamıyorsun ha!...

Bütün hızımla midesine bir aparküt çakıyyorum. Kıvranarak yere yatıyor.

— Öldürdüğün kimselerin etlerini dağladığın

yere imzanı atarsın, böyle sıkışınca da inkâr edersin.

Bu sefer suratı kıpkırmızı bir halde ağlamaklı bir sesle bağırıyor :

— Anlamıyor musun Mayk!... Hiç bir şey bilmiyorum diyorum sana... Dediklerine bir mâna veremiyorum.

— Çok zekisin Foraker... Doğrusu iyi numara yapıyorsun. Seni ilk defa yakalayışımda da ayni oyunları oynamak istemiştin. O zaman kanmamıştım yine kanmıyacağım! Demin dediğim gibi ister konuş ister konuşma. Artık elimdesin şu anda seni hiç kimse günahlarının kefaretini ödemekten kurtaramıyacaktır!.

Herifleri bağladıktan sonra taksiye atıp doğruca cinayet masası şefliğine yöneliyoruz.

Ertesi sabah gazeteler bu haberi büyük bağlıklarla neşretmiştir :

POLİS HAFİYESİ MAYK'IN YENİ BİR MUVAFFAKIYETİ

Şehrimizin tanınmış polis hafiyesi Mayk Hammer, dün, çoktandır izine oluğunu açıkladığı Yeşil Eldiven çetesini ele vermiştir.

Bilindiği gibi bir müddettir Nevyork halkını tit reten «Kesik Baş» ların esrarı bu çete tarafından muhafaza edilmekteymiş. Çetenin reisi sucsuz olduğunu iddia etmektedir. Fakat bütün deliller a-

levhinde olduğundan idamı talep ediliyor. Hattâ; başının kesilmesi suretile cezalandırılmasını da is teyenler olmaktadır. Mayk Hammer'in bu muvaf fakıyetini Nevyork halkı namına tebrik ederiz.

Ned, Velda ve ben neşeyle gazeteyi okuduktan sonra Ned en büyük tafsilâtı kendi gazetesine ver mek için heyecanla oradan uzaklaşıyor. Arkasından bağırıyorum.

— Arkadaşlarla kendi payına da yazmayı unut ma.

— Okey!...

Veldayla başbaşa kalabilmek imkânını bulunca : Kalbimden taşan yakıcı hissi giderebiliyorum. Çoktandır yumruklarım kadar tesirli olan busemi kullanmamıştım.

Yarım saat sonrası... Bacaklarımı masanın üzerine atmış, gözlerim hâdiseleri seyredercesine bir yere dikilmiş olduğu halde sakin sakin sigaramı içiyorum.

Kendi kendime :

«Yarım saat, bir saatin sakinliği ne olabilir?» diyorum. «Ancak yeni bir macera başlangıcına kadar devam eder. Ondan sonra yeniden heyecanlar, ihtiraslar, cinayetler, dehşetli takipler kanlı dö güşler başlar. Sonuca erer şu anda olduğu gibi bi raz dinleneyim dersin tekrar kendini macera içersinde bulursun.»

Bütün bunları düşünürken telefonun acı acı çalmasıyla silginiyorum. Bir anlık tereddütten son

ra ahizeyi elime alıyorum. Kulaklıkta heyecanlı bir kadın sesi beliriyor :

— Alo siz misiniz Mayk? Ben Jenny...

— Sizin olduğunuzu hiç tahmi netmezdim Jenny.

— Affedersiniz. Söze nereden başlıyacağımı bilemiyorum.

— Rica ederim Jenny çekinmeden söyliyebilirsiniz...

— A... ama...

— Evet sizi dinliyorum.

— Dün büyük muvaffakıyetinizi gazetelerden okudum Mayk. Tebrik ederim. Fa... Fakat nasıl anlatayım. Dün öyle bir hâdiseye şahit oldum ki hayal ettikçe ürperiyorum.

— Anlıyamadım Jenny. Nasıl hâdise?

— Dün bir ara bahçeye çıkmış serinliyordum. O sırada ağabeyim Edgar içeriye girdi. Biraz asa biydi. Bir ara dışarıdaki merdivenlerde bir tıkırtı duydum. Kapıya doğru ilerledim; hafifçe araladığım zaman merdivenleri tırmanan ağabeyimi gördüm.

İşte ne olduysa ondan sonra oldu zaten. Ağabeyimin elinde kanlı bir paket vardı. Hemen kapıyı kapadım. Arasıra lâboratuara böyle şeyler getirirdi ama bu seferki merakıma mucip olmuştu. Merakımı yenemiyerek gözümü anahtar deliğine dayadım. O sırada ağabeyim ayağını son basamağa atıyordu ki birdenbire tökezlendi. Yere düşmemek

için bir hamle yaptığı sırada elindeki paket yere düştü M[illegible]. O anda ne gördüm biliyor musun? Oh Mayk... Hâlâ korkuyorum. Paketin içindeki cisim yere düşünce donup kaldım. Bu... Bu bir insan başıydı!... Kesilmiş bir insan başı!... Saçları karma karışık ve kanlıydı. Dili ağzının yanına kaymıştı. Ağzına kadar açılmış olan gözleri bütün dehşetiyle donuk donuk bakar gibiydi. O sırada bayılmıştım.

— Neler söylüyorsun Jenny! Rüya görmediğine emi nmisin?

— Hayır hayır Mayk kat'iyyetle eminim. Gördüklerimin hepsi sahiydi, iyice biliyorum bunu.

— Jenny bu kesik başın hüviyetini tesbit etmek kabilmiydi? Yani tanınması güç olmıyan bir şahsa ait miydi?

— Dur bakayım Mayk. Evet evet bu şeye benziyordu.

— Neye!... Çabuk söyle Jenny, neye benziyordu. Kime benziyordu...

— Yakında görüştüğümüz meşhur politika adamı Robert Sellick'e aitti. Daha fazla konuşamıyacağım Mayk. Ne olur buraya gel. Karşıdaki tıkırtıyı duyunca yüreğim hop etti. Ne iştir hâlâ anlıyamıyorum. Aceleyle giyinerek Jenny'nin köşk yolunu tutuyorum. Öyle bir karmakarışık iş ki akıl ermiyor doğrusu. Kaatil Forakerdi. Bütün delillerde aleyhindeydi. Adamı tuttuk yakaladık, cani meydana çıktı sanıyordum. Bu sefer Mr. Edgar

Broters mi katillik yaptı?

Nasıl olur? Hiç ummadığım bir adam nasıl suçlu olabilir? Dur bakalım bunda bir kurt yeniği var ya...

Köşkün önüne gelince anî bir frenle duruyorum Araba bir iki yaylandıktan sonra aşağı atlıyor. kosar adımlarla bahçe kapısının yolunu tutuyorum. Çakıllarla döşenen şirin patikayı hızla geçtikten sonra bir solukta kapıya varıyorum. Zili çalmak üzereyken Jenny kapıda gözüküyor. Rengi geçirdiği hâdise sebebiyle sapsarı olmuş. Ama güzelliğinden bir zerre kaybetmemiş. Soluk cildi üzerinde daha manidar parıldıyan gözleri baygın baygın bakarken beni içeriye davet ediyor :

— Geldiğine ne kadar çok sevindim bilemezsin Mayk...

— Mr. Edgar evde mi Jenny?

— Maalesef Mayk. Sabahtanberi görünmedi.

Rahat bir koltuğa yerleştikten sonra suallerime devam ediyorum.

— Kardeşinizin böyle bir cinayet işliyeceğine inanabilir misiniz?

— Kat'iyyen böyle bir şey yapmasına inanamıyorum. Hayır inanamıyorum!...

Jenny göz yaşlarını güçlükle zaptetmeye çalışarak devam ediyor :

— Gördüklerim keşke kâbus olsaydı Mayk. Keşke o gece merakımı yenebilseydim.

— Geçen gün ölümünü okuduğumuz Robert

Sellick'i telefonda tanıdığınızı söylemiştiniz. Tanışmanız eski midir?

— Bundan iki sene evvel seyahat maksadıyla Baltimore'ye gitmiştim. Edgar yanımda yoktu. O sıralarda ailemle yakın dostluk tesis eden ve sık sık ziyarete gelen yaşlı politiüacıyla tanışmıştım. İki sene orada oturduktan sonra bir önce tekrar ağabeyimin yanına döndüm.

— Demek ki şu ana kadar bile ağabeyiniz Mr. Robert'i tanımıyordu.

— Hayır Mayk. Ona sık sık bahsettiğim halde tanıştırmak fırsatını bulamamıştım.

— Pekiyi ağabeyinizle onun hakkında ne gibi şeylerden bahsederdiniz?

— Ne bileyim. Meselâ: Onun müthiş bir politikacı olduğunu; zekâsını her alanda işletebilecek kabiliyete malik olduğunu anlatırdım.

— Bu sırada kardesiniz ne yapardı?

— Hiç... Sadece dinler, başka hiç bir hareket te bulunmazdı.

— Pekiyi zengin dul Alis Devonla bir ilgisi var mıydı?

— Hayır zannetmiyorum. O cok mütevazi bir insandır. «Kendi kabuğuna cekilmis» tâbiri gibi zamanının çok vaktini lâbaratuar denemeleriyle geçirir ve bundan hiç kimseye bahis etmez.

— Ağabevinizin bir ihtimalle kaatil olabilece ğini hic düsünmediniz mi?

— Hayır Mayk. Böyle bir seye ihtimal verme-

diğimden size açıklamaya dahi göz yumdum.

Jennyden Baltimore'deki aile adreslerini «ne olur ne olmaz» düşüncesiyle almayı ihmal etmiyerek oradan ayrılıyorum.

Şimdi ne yapacağıma bir türlü karar veremiyorum. Ama evvelâ Edgarı muhakkak bularak sorguya çekmek lâzım. Bu sırada ani bir karar vererek kulübeye sürüyorum. Gizli yola aldırmıyarak o gün Ned'le bulduğumuz yoldan inivorum ihtiyatla kulübeye vardıktan sonra kapıyı o günkü gibi tekmeyle acıyorum.

— Ağabeyiniz gelmedi mi Jenny diye atılıyorum.

— Oh siz misiniz Mayk. Tekrar geliniz beni şaşırttı doğrusu. Buyurmaz mısınız.

— Fakat ben ağaebyinizi bulmak ümidiyle gelmiştim buraya.

— İvi va işte. Oturur beklersiniz.

Jenny'nin ısrarları üzerine içeriye giriyorum. 15-20 dakika kadar oturup Jenny'le sohbet ettikten sonra kapının calınmasıyla heyecanla yerimden doğruluyorum. Hele kapının eşiğinde Dr. Edgar Broters'i görünce büsbütün zevkleniyorum.

Jenny :

— Bak Edgar. Divor. Bir misafirimiz var.

— Evet Mr. Edgar, diye tamamlıyorum. Sizi tevkif etmeye gelen davetsiz bir misafir.

Dr. Edgar şaşkın şaşkın bakma numarası yapa rak heyecanlı bir sesle :

— Rica ederim Mr, Mayk. Dediklerinizden hiç bir şey anlıyamıyorum. Ne tevkifinden bahsediyorsunuz?

Böyle deyince adamcağızın suratı sapsarı oluyor. Renk vermemek için:

— Yanlışınız var Mr. Mayk. Dediklerinizden hâlâ hiç bir şey anlayamıyorum sözlerinizden... hiç bir şey anlamadım dersem yeridir.

— Fakat böyle bir hadiseye şahit olduğunuz gün gibi aşikâr. Saklamakla hiç bir şey elde edemezsiniz. Lûtfen beni cebir kullanmaya zorlamayın.

Bu arada Jenny odadan ayrılıyor. Bunu fırsat bilerek.

— Demin kardeşinizin yanında açıklamaktan çekindiyseniz şimdi işin mahiyetini açıklayabilirsiniz.

— Peki Mayk. Madem ki benimde içinne bir gaileyle düştüğüm hadiseyi öğrendiniz. Anlatmakta bir mahzur yoktur zannederim.

— Rica ederim. Mr. Edgar. Eğer kendinizi müdafaa edebilir ve suçsuz olduğunuzu ispatlayacak deliller gösterebilirsiniz: Söylediklerinizin aramızda kalacağından emin olabilirsiniz.

— Bildiğiniz gibi Mr. Mayk ben bir operatör doktorum. Tahsil devremi bitirince insanlık için tıp sahasında yaralı bir keşif yapmayı aklıma koymuştum. Uzun zamandan beri insanın kafa kemikleri ve kafa kemiklerini yapıştıracak bir ilâç üze-

rinde ihtisas yapıyordum. Bir gün adamın biri bunu duymuş olacak ki yanıma gelerek bunu morgdan çalacağı bir insan kafası getirmeyi teklif etti. Zaten çaresizlik içersinde kıvranıyordum. Teklifini korkuyla kabul ederek 15.000 dolara uyuştuk.

— Peki Mr. mayk Edgar. kâfi derecede kendinizi müdafaa ettiniz ve Foraker Beynes'i fazlasıyla tarif ettiniz. Sizi meşgul ettiğimden dolayı özür dilerim.Rica ederim Mr. Mayk. Güle güle.

İDAM İNFAZ EDİLDİ

Birinci baskımızda idama çarptırıldığını bildirdiğimiz Foraker bugün sabaha karşı hücresinden alınarak cezanın infaz edileceği odaya getililmiş ve son arzusunun ne olduğu sorulduğu zaman sadece birkaç damla gözyaşı akıtmakla iktifa etmiştir. Masum insanların kafasını insafsızca kesen taş yürekli caninin bu harekti bazı kimselerin hayretini çekmiştir. Yardakçısı son anda idamdan kurtulmuş, temyizin kararı bozmasıyla müebbet hapisele cezalandırılmıştır. Daha önceki Foraker ve yardakçısı yapılan bütün cebirlere rahmen diğer suç ortalarını ele vermemişlerdir.

Vay canına!... Ağzı bu derece sıkı olan çeteye ilk defa rastlıyorum. Neyse artık düşünmeye ne lüzum var. Her şey oldu bitti. Gazetelerde başka havadislere göz atarken bir ara bir yerde takılıyorum. Kayıp ilânı bu. Gayet yakışıklı bir delikanlının resmi altında; babası tarafından pek acıklı

yazılmış bir ilân var.

Tam orasını atlayıp başka bir havadisi okuyacakken telefon zili çalmaya başlıyor. Aldırış etmiyorum.

Fakat ısrarlı ötmeye devam etmesiyle «Belki mühim bir hadise vardır» diye istemeye istemeye ahizeyi kulağıma götürüyorum. Hay Allah yine Jenny'in sesi bu. Hiç rahat bıraktığı yok ki zaten.

— Yine rahatsız edeceğim Mayk. Ama mecburum buna... Evde yine tuhaf hadiseler olmaya başladı. Sabahleyin daha doğrusu biraz evvel gazeteleri tetkik ediyordum. Lâboratuvardan gelen bir sesler duydum. Edgar biriyle kavga ediyor gibi geldi. Lâboratuar kapısı önünne gelince bir ara heyacandan duraklamıştım. İçeriden: Boguk boğuk bir ses geliyordu: Ancak şunları duyabildim. «Bırakın beni! Ne istiyorsunuz anlayamıyorum? Her tarafımı nice kayışlarla bağladınız? Neden ameliyat masasına yatırdınız? İşte böyle kesik kesik haykıran sesi duyunca kendimi telefona attım. Çabuk gel Mayk. Ne olur o gencin hayatını kurtar.

— Genç mi? Evet...

— Nereden biliyorsun?

— Dün akşam Edgar eve gayet yakışıklı bir delikanlı getirdi. İlk anlarda arkadaşı zanna... Ma... Mayk İmadt.....

— Jenny! konuşsana ne oldu!

Zavallı kızcağız yerde upuzun yatıyor. Bir elin

de de telefonu sımsıkı kavramış. Hemen yanına gidiyor nabzını yokluyorum. Sadece bayılmış... Lâboratuarda kurtulacak birisinin daha olduğunu hatırlayınca evi alt üst ettikten sonra nihayet lâboratuarı buluyorum. İçeride kimseler yok.

Şaşkın şaşkın bana bakan delikanlıyı gördüğüm zaman kayıp. bu... Onu çözdükten sonra doğru Jenny'nin yanına götürüyorum. Adresimi verdikten sonra kızı derhal götürmesini tenbih ediyor, son sür'atle Baltoimore'e uzaklaşıyorum.

Jenny'in verdiği adresi bulduktan sonra, ailesinden Edgarı soruşturuyorum. Telgraf çektiğini 18.42 ekspresiyle geleceğini söylüyorlar. Vakti akşama kadar gezinerek geçiriyorum. 18 de istasyonun yolunu tutuyorum. Cenabet yer öylesine kalabalık ki kızmamak elde değil. Bu kadar kişinin arasından nasıl seçeceğiz herifi yahu. Trenin çığlığı bütün istasyonu sardığı zaman ne yapacağımı bilmezken gözüme takılan Edgar'ın ailesi beni birden bire sevince garkediyor. Arkalarına gizlice geçtikten sonra sükûnetle beklemeye koyuluyorum. Biraz sonra müthiş kalabalın arasında yaşlı babasıyla beliren Edgarı görünce zorlukla ilerliyor arkasından kulağına fısıldıyorum:

— Ben Mayk Hammer. Sesini çıkartma beraber toz olacağız. Yoksa gebertirim seni! Unutma ki kırbeşlik sırtında.

İki saatten beri Baltimore'in lüks otellerinden «HaWai Palece» de 23 nolu odada hem ter dökü-

yor. hem ter döktürüyorum. Edgar denen akıl hastasını konuşturamadık gitti. Son bir çare kaldığını anlayıncatekrar kırkbeşliğe davranmanın zamanı geldiğini anlıyorum. Edgar bir tetik dokunma numarası yapacağım. Silâha sarıldığım gibi gözüme nişan alıyorum. Boğum boğum terliyerek...

— Dur diye haykırıyor..

Vay canına o ses bu. Her yerde duyduğum o meşum ses. Hayretten faltaşı gibi gözlerimle:

— Sen ha! diye haykırıyorum...

Şu anda gözümü kırpmadan adamı öldürebilirim. Bütün hırsımla tetiğe asılacağım sırada başıma yediğim bir cop darbesiyle yere yıkılıyorum.

Gerçi toplanmam çabuk oluyor ama istifimi hiç bozmuyorum. El ve ayaklarımı sımsıkı bağlamışlar Edgar:

— Yaşa EdWard! diye haykırıyor.

Sonra heyacanla devam ediyor.

— Dışarıdan ayak sesleri geliyor.

— Dışarıdan ayak sesleri geliyor. EdWard bu gün neWyork'a döneceğiz. Ayrı ayrı gidelim kulübede buluşuruz.

— Hangiside Edgar?

— Korunun altındakinde...

— Evvelâ şunun hesabını görelim de...

— İstemez tabanca ses çıkarır...

— Bıçak ver yanımda Edgard.

— Kes başını dostum...

— Evet diğerleri gibi Mayk'ın başı dar tarihe

karışacak!

İşte bu sırada bir mucize oluyor. Birdenbire kapı açılıyor ve eşikte hepimizin hayret bakışları arasında lâboratuarda karşılaştığım yakışıklı delikanlı beliriyor. Elindeki tabancayı ikisinin üzerine doğrulttarak.

— Kıpırdamayın yakarım! diye haykırıyor.

Birdenbire şaşıran Edgart arkadaşı kendilerini toparlamış olacaktır ki çocuğa vınlıyarak çocuğa vınlıyarak saplanan bir bıçak ve arkasından patlıyan 6 el tabanca onu kanlar içerisinde yere yıkıyor. Odanın içerisinde bir takım ayak sesleri duyuyorum. Hey Allahım şu ellerim bir bağlı olmasa.

Delikanlı kıvırcrk saçlarının altındaki asil yüzünü bana çevirerek iri siyah gözleriyle boş boş bakıyor. Bir şeyler söylemek istiyor fakat nafile... Güzel başı birdenbire yere düşüyor. O anda otelin bütün fertleri başıma üşüşüyor. Bir ara polisin biri iplerimi çözerek:

Hüvviyetimi burnuna dayayınca herif resmi olmakla bile gazetelerde methimizi okumuş olacak kimüthiş bir selâm çakıyor:

— Emrinizdeyim Mr. Mayk!...

Meslektaşımın sitayişkârlığına aldırmıyarak acelcleyle oradan ayrılıyorum. Sağlam kafalılığımız da işe yaradı hani. Bayılmadığım bir bakımı çok çok iyi oldu. Herifleri öyle bir tongaya bastıracağım ki... Küçük kulübede iş gören kaatil demek ki Edgar Brotermiş ha? o halde Foraker'in aley-

bindeki deliller ne oluyor?

«Sabret Mayk birazdan hepsini anlıyacaksın.»

Yolun kenarında stoplandıktan sonro yokuşu ve koruyu nasıl tırmandığımı anlayamadan bir anda kulübeinin kapısına varıyorum. 45 liğimi iyice emniyete aldıktan sonra bir çok defa olduğu gibi içeriye dalıyorum. Hayret yine içeride kimse yoh. Yine her şey yerli yerinde duruyor. Ben böyle kulübenin içerisine bütün kuvvetimi teksif etmiş ayakta dimdik dururken birdenbire hayretten donna kalıyorum.

Bir anda etrafımı saran 6 gizli kapıdan 6 tane eli tabancalı hergele fırlıyor.. İnanılmaz tuzak... 6 sı da bet bet bakarak bana doğru ilerliyorlar. arkadan gelen bir cop darbesi yiyorum. Ama bu seferki başka.

Boynum, el ve ayaklarım ameliyat masası oldura bağlı. Üzerimde kocaman bir ayna var. Anlaşılan bir amelivathanedeviz su anda. Ve birazdan da meşhur dedikleri Mayk Hammer bu gizli ameliyathanede fare kapanına kısılmış gibi kahpece öldürülecek. Eevet kendine karşı güven duyduğu Edgard Broters tarafından.

— Korkuyormusun Mayk?

Soru, gerilen sinirlerimi iyice yerinden oynatınca ağzımdaki bütün tükürüğü herifin suratına yıkadıktan sonra tekrar önüme dikiliyor. Korkma malısın Mayk diğerlerinin hepsi de senin gibi öldüler. İlim için. Evet hepsi ilim için öldüler on-

ların.

Hepsinin beyinlerini elden geçirdim. Dikkat ettiysen hep tanınmış şahsiyetleri avladım. değil mi Mayk birinci kurbanım Alis Devon'dn Beyninde ihtirası oynaklığı idare eden kısmı bulmak için uzun zaman uğraştım. Daha sonra Max'da sadistik bölgelerinin yerleştiği yerleri incelemek bana iyi bir bilgi elde etti doğrusu.Ensonuncusuolarak politikacı Robertin hafızasını inceledim. Birazdan senin kırıcılık bölgelerini inceleceğimMayk, Ondan sonra kendi elimle meydana getireceğim. Robot-insan meydana çıkacak. Benim yarattığım Robot - insan Alis Devon'dan daha şuh Max'dan Robert Sellisk'ten daha zeki ve senden daha kırıcı olacak, Mayk. Yarattığım bu müthiş insan tıb sahasında önemli yerler alan binlerce dahi tarafından alkışlanacak.

— Deli diye haykırıyorum. Zır delisin sen be!

— Dur bakalım Mayk. Dahası var, diyerek lâfımı kesiyor. Herhalde bu dolapları nesil çevirdimi de merak etmişsindir. Gayet basit. Kendime Foraker Baynes süsü vererek ve tuttuğum haydutlara kendimi bu isim altında tanıtarak fırsat bulduğum zamanlar Foraker'in aleyhinde deliller bırakarak ve onu suçlu çıkaracak kusursuz tuzaklar hazırlayarak. Bu işte muvaffak oldum. Seni ilk defa yaralayan ve eve getiren bendim. Fakat Jenny bütün işleri bozdu. Bomab hâdisesini, beyaz köpük hâdisesini, direksiyona bırakılmış kâğıdı. A-

nita'nın öldürülmesini morgdaki tuzağı velhasıl hepsini atlattın ama Mayk Foraker adıyla yaptığın hileleri bal yuttun. Freedman'ın barında ki adamı ben mahsustan ileriye sürmüştüm.

İşte daha buna benzer birçok aldatmacalar ... İlgini üzerimden çektim. Bütün bunları iki saatten beri dinleye dinleye asabım müthiş bozulmuştu. En sinirime giden şey de elindeki parıl parıl usturayı bana doğru iki de bir sallamasıydı. Kan beynime çıkmıştı. Kulaklarım uğulduyordu. Dayanamıyarak bütün avazımla bağırdım:

— Cellât çabuk gel!

— Daha ne bekliyorsun! Kes beni de başımı. Beynimi oy! Kırıcılık bölgelerimi incele Robot İnsan denilen cenabet şeye âlet yap! Ama daha bekleme.

Bu sırada kapıdan beliren Jenny'in sesiyle kendime geliyorum. Ölmeyeceksin Mayk... Öl.....

Zavallı Jenny daha cümlesini tamamlamadan bir kardeş bıçağına kurban gidiyor. Beraberinde getirdiği polisler cellâtı yakalarken göğsü ve ağzından akan kanları zaptetmeye çalışıyor. Can verirken ağzından dökülen mecalsiz bir kelimeyle gözlerini kapıyor: Se.. se ni.. sevi yordum Mayk.

Hayatımda ilk defa gözyaşlarımı zaptetmeye çalışıyorum. Anita için, Masum yere öldürülen Foraker beni kurtarmak bahasına hayatını 6 kurşunla değişen delikanlıyı ve nihayet aşkını ölüm anına kadar gizliyen zavallı Jenny için.

Fiatı 250 Krş.

YAYINEVİMİZİN ÇIKARTMIŞ OLDUĞU SEKSOLOJİ ESERLER

	Krş.
1 — Evlilikte Cinsî Arzu	250
2 — Bekârlıkta Cinsî Faaliyet	250
3 — Cinsiyette Ruh Hastalıkları Mahrem Bilgiler	250
4 — 200 Sual - 200 Cevap	250
5 — 250 Sual - 250 Cevap	200
6 — Kinsey Raporu	500

SATIŞ YERİ :
MUSTAFA ÖZTÜRK
HAKİKÎ UCUZLUK KİTABEVİ
Ankara Caddesi No. 45
Güncer Han Kat 2, No. 15
İSTANBUL

Kapak Baskı :
YÖRÜK Matbaası, Tel: 220034 - 270605 İstanbul